

MORGAN RICE

KAHRAMANLARIN GÖREVI

FELSEFE YÜZÜĞÜ SERİSİNİN 1. KİTABI

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice

Kahramanların Görevi

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Kahramanların Görevi / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Felsefe Yüzüğü)

FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir ba?ar? için her ?eye sahip: entrika, kar?? entrika, gizem, yi?it ?övalyeler, k?r?k kalpler ile dolu çiçekli a?klar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce e?lendirecek ve her ya?taki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlar?n?n kütüphanesinde bulunmas?n? tavsiye etti?imiz bir kitap. --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos. Amazonda 400ün üzerinde 5 y?ld?z ile 1 numaral? çok satan! 1 numaral? Çok Satan yazar? Morgan Rice, büyüleyici bir fantezi serisinin ilk kitab?yla kar??n?zda. KAHRAMANLARIN GÖREV? (FELFESE YÜZÜĞÜ SER?S?N?N 1. K?TABI) Yüzük Krall??n?n eteklerinde küçük bir kasabada ya?ayan, 14 ya??ndaki çok özel bir çocu?un etraf?nda dönen destans? bir yakla?an ça? hikâyesi. Dört karde?in en küçü?ü, babas?n?n en sevmedi?i, a?abeylerince nefret edilen Thorgrin, di?erlerinden farklı oldu?unu hissediyor. Bir gün büyük bir savaç? olup Kral?n adamlar?na kat?lmay? ve yüzü?ü Kanyonun di?er taraf?ndaki yarat?k ordular?ndan korumay? dü?lüyor. Ya?? gelip de babas? taraf?nda Kral?n Lejyonuna kat?lmay? denemesi yasakland???nda hay?r? cevap olarak kabul etmiyor ve tek ba??na yola koyuluyor: Kral?n Meclisine ula?maya ve ciddiye al?nmaya karal?... Fakat Kral?n Meclisi kendi aile dramlar?, iktidar sava?lar?, ihtiraslar?, k?skançlık, ?iddet ve ihanetleri ile u?ra??yor. Kral Macgil o?ullar? aras?ndan bir veliaht seçmek zorunda ve kadim Hanedan K?l?c?, güçlerinin kayna??, el sürülmemi? bir ?ekilde, seçilmi?in gelmesini bekliyor. Thorgrin bir yabanc? olarak geliyor ve kabul edilip Kral?n Lejyonuna kat?lmak için sava??yor. Thorgrin kendisinin de anlamad??? gizemli güçleri oldu?unu fark ediyor, özel bir yetene?i ve özel bir kaderi oldu?unu... Tüm engellere ra?men kral?n k?z?na â??k oluyor ve yasak ilişkileri çiçek aç?yor; güçlü rakipleri oldu?unu fark ediyor.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

1	14
2	21
3	28
4	34
4	39
5	42
6	44
Конец ознакомительного фрагмента.	45

Morgan Rice

KAHRAMANLARIN GÖREVİ

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 1. KİTAbi)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, 11 kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi VAMPIR GÜNLÜKLERİ; 2 kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; 13 kitaptan oluşan (ve devam eden), 1 numaralı çok satan destansı FELSEFE YÜZÜĞÜ kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir. Tercümesinin yapıldığı diller: Almanca, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Japonca, Çince, İsveççe, Hollandaca, Türkçe, Macarca, Çekçe ve Slovakça (daha farklı dillere tercümesi de yapılmakta).

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Rice daha başlangıçtan sizi hikâyenin içine çok başarılı bir şekilde çekiyor; betimlemelerinde kullandığı kaliteli üslup size adeta ortamın bir resmini çiziyor. Çok güzel yazılmış ve çok hızlı okunuyor.”

—*Black Lagoon Reviews (Dönüşüm)*

“Genç okurlar için ideal bir hikâye. Morgan Rice enteresan ve baş döndürücü bir şaşırtmacayla iyi iş çıkartmış. Canlandırıcı ve benzersiz... Seri bir kız etrafında odaklanıyor... Sıra dışı bir kız! Okuması kolay fakat oldukça hızlı... Derecelendirme: PG.”

—*The Romance Reviews (Dönüşüm)*

“Başlangıçtan itibaren ilgimi çekti ve bir daha da bırakmadı... Bu inanılmaz macera daha başlangıcından itibaren çok hızlı ve macera dolu. Bir tek boş an bile bulamayacaksınız.”

—*Paranormal Romance Guild (Dönüşüm)*

“Aksiyon, romantizm, macera ve belirsizlik dolu bir sıkışma. Bu kitabı elinize alın ve yeniden âşık olun.”

—*vampirebooksite.com (Dönüşüm)*

“Harika bir hikâye... Gece boyunca elinizden düşürmek istemeyeceğiniz bir kitap. Sonu ise tam bir heyecan seli; o kadar muhteşem ki, daha sonra ne olduğunu öğrenebilmek için hemen ikinci kitabı almak isteyeceksiniz.”

—The Dallas Examiner (*Sevilmiş*)

“ALACAKARANLIK ve VAMPIR GÜNLÜKLERİ’ne bir rakip ve son sayfasına kadar okumak istemenizi sağlayacak bir kitap! Macera, aşk ve vampirleri seviyorsanız, bu kitap tam size göre!”

—Vampirebooksite.com (*Dönüşüm*)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz yetenekli bir hikâye anlatıcı olduğunu kanıtlıyor... Bu kitap vampir/fantezi türünün genç fanları da dâhil geniş bir kitleyi çekebilir. Hiç beklenmedik ve sizi şoke edecek bir sonla bitiyor.”

—The Romance Reviews (*Sevilmiş*)

Morgan Rice Kitapları

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. KİTAP)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. KİTAP)

EJDERHALARIN KADERİ (3. KİTAP)

GURUR AĞLAYIŞI (4. KİTAP)

ŞEREF YEMİNİ (5. KİTAP)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. KİTAP)

KILIÇ AYİNİ (7. KİTAP)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. KİTAP)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. KİTAP)

KALKAN DENİZİ (10. KİTAP)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. KİTAP)

ATEŞ ÜLKESİ (12. KİTAP)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. KİTAP)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. KİTAP)

ARENA 2 (2. KİTAP)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. KİTAP)

SEVİLMİŞ (2. KİTAP)

ALDATILMIŞ (3. KİTAP)

YAZGI (4. KİTAP)

ARZULANMIŞ (5. KİTAP)

NİŞANLI (6. KİTAP)

YEMİNLİ (7. KİTAP)

BULUNMUŞ (8. KİTAP)

CANLANDIRILMIŞ (9. KİTAP)

GÖMÜLMÜŞ (10. KİTAP)

KADER (11. KİTAP)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında [Dinleyin!](#)

Bulabileceğiniz Yerler:

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın

alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

“Tacı giyen baş, huzur nedir bilmez”

- William Shakespeare

IV. Henry, II. Bölüm

1

Batı Yüzük Krallığı'nın Alçak Topraklarındaki en yüksek tepenin üzerinde duran delikanlı, bakışlarını kuzeye çevirmiş ve yeni doğan güneşleri izliyordu. Yaptıkları inişler ve çıkışlarla tıpkı bir devenin hörgüçlerine benzeyen vadiler ve tepeler, gözün alabildiğine uzanıyordu. İlk güneşin koyu turuncu ışınları sabah sisinin içinde parıldayarak, etrafa, delikanlının da ruh haline uyum sağlayan büyümlü bir hava veriyordu. Normalde ne bu kadar erken kalkar, ne de babasının öfkesini üzerine çekeceği için evinden bu kadar uzaklaşıp, bunca yükseklerle tırmanırdı. Ancak bugün bunu umursamıyordu. Özellikle bugün, onu on dört yıldan beri baskı altında tutan milyonlarca kural ve görevi yok saymaya hazır. Çünkü bugün, diğerlerinden daha farklıydı. Kaderinin çizileceği gün, bugündü.

Güney Eyaleti'nde yer alan Batı Krallığı'ndan McLeod klanından gelen Thorgrin isimli bu delikanlıyı herkes kısaca Thor diye bilirdi. Dört çocuktan en küçüğü olan, babasının gözdeleleri arasında en son sırayı alan Thor, bugün olacaklar konusunda o kadar heyecanlıydı ki, tüm gece gözüne uyku girmemişti. Uykulu gözleriyle sürekli yatakta dönüp durmuş ve bir an önce ilk güneşin doğmasını beklemişti. Böylesi bir gün ancak birkaç yılda bir yaşanırdı. Olur da eline geçen bu fırsatı kaçırsa, sonsuza dek bu köyde mahsur kalacak ve ömrünün geri kalanı boyunca babasının sürüleriyle ilgilenmek zorunda kalacaktı. Bu seçeneği düşünmeye bile tahammül edemiyordu.

Askerlik Günü. Krallık Ordusu'nun eyaletleri inceleyerek, Kraliyet Lejyonu için gönüllü olanları büyük bir özenle seçtikleri o gün. Thor'un hayatı boyunca başka hiçbir hayali olmamıştı. Onun için yaşamın tek bir amacı vardı: en kaliteli zırhlar ve en iyi dövülmüş silahlarla donanmış Gümüşler'e, yani kralın seçkin şövalyelerine katılabilmek. Gümüşler'e girebilmenin tek yolu ise on dört ve on dokuz yaş çocuklarından oluşan Lejyon'a katılarak, şövalye silahtarlığı yapmaktır. Ayrıca buraya katılabilmek için kişinin bir soylunun oğlu olması veya halihazırda unvan sahibi bir savaşçı olması gerekirdi.

Fakat Askerlin Günü'nde durum biraz daha farklıydı. Birkaç yılda bir yaşanan bu nadir olay, Lejyon mensuplarının sayısında bir düşüş yaşandığı zaman, kralın adamlarının yeni katılımcılar için tüm ülkeyi araştırmasıyla gerçekleşirdi. Halktan seçilen az miktardaki kişiden çok daha azının Lejyon'a girebileceğini, herkesçe bilinen bir gerçektir.

Ufku izleyen Thor, bir hareketlilik görebilmeyi umuyordu. Gümüşlerin, köylerine uzanan tek yol olan bu noktadan gelmek zorunda olduklarını biliyor ve onları gören ilk kişi olmayı umuyordu. Etrafındaki koyun sürüsü ise Thor'a isyan ediyor, onları otlakların daha lezzetli olduğu dağın aşığına indirmesi için hep beraber homurdanıyorlardı. Dikkatinin dağılmasını istemeyen Thor, hayvanlardan çıkan ses ve kokuları umursamamaya çalışıyordu.

Yıllarca sürülerle ilgilenip, babasının ve ağabeylerinin uşaklığını yapmasını dayanılabilir hale getiren tek şey, bir gün buradan ayrılacağına dair beslediği umuttu. Bir gün, Gümüşler geldiğinde, onu küçümseyen herkesi şaşırtacak ve seçilecekti. Hızlı bir hareketle Gümüşlere ait at arabasına atlayarak, her şeye veda edecekti.

Onu hiçbir zaman ciddiye almayan babası ise tabii ki onu ne Lejyon ne de herhangi bir iş için aday olarak görmüyordu. Babası tüm sevgisini ve ilgisini ağabeylerine ayırmıştı. En büyükleri on dokuz yaşında olan kardeşlerin diğerleri on sekiz ve on yedi yaşında idiler. Bu durum sadece on dört yaşında olan Thor için oldukça zorlayıcıydı. Ya yaşça birbirilerine yakın oldukları ya da Thor ile hiçbir ortak noktaları olmadığı için her zaman beraber takılan bu üç kardeş, çoğu zaman Thor'un varlığından haberdar değillermiş gibi gözüktülerdi.

İşleri daha kötü bir hale sokan ise ağabeylerinin ondan daha uzun ve güçlü olmalarıydı. Kendisinin de çok kısa olmadığına farkında olan Thor'un kaslı bacakları, ağabeylerinin devasa gövdeleri karşısında titrerdi. Babası ise bu durumu düzeltmek bir yana, sanki bundan hoşlanıyormuş gibi görünürdü. Ağabeyleri dövüş eğitimi alırken, o koyunlarla ilgilenmesi veya kılıçları bilemesi

için yollanırdı. Bundan sesli olarak bahsedilmese bile, herkes Thor'un hayatının sonuna kadar burada kalıp, büyük işler başaran ağabeylerini izlemek zorunda kalacağını bilirdi. Eğer her şey babasının ve ağabeylerinin dilediğince gerçekleşirse, Thor'un kaderi ailesinin ihtiyaçları için bu köyde unutulup gitmekten başka bir şey olmayacaktı.

İşin garip tarafı ise Thor, ağabeylerinin nedense ondan korktuğunu, hatta nefret ettiklerini hissediyordu. Bu durum, ona attıkları tüm bakışlarda, yaptıkları tüm hareketlerde belli oluyordu. Nedenini bilme bile, ağabeylerinde kıskançlık veya tedirginlik gibi bir his uyandırdığını fark etmişti. Belki bunun sebebinin onlardan daha farklı olması, onlar gibi hareket etmeyip, konuşmamasından kaynaklanıyor olabileceğini düşünmüştü. Thor onlar gibi bile giyinmezdi. Babası en güzel giyecekleri (mor ve kırmızı cüppeler) ve en gösterişli kılıçları ağabeyleri için ayırıırken, Thor ise sadece en ucuzundan paçavraları giyerdi.

Buna rağmen Thor, elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yapmaktan geri durmadı. Üzerine oturmayan cübbesinin etrafına bir kuşak sararak, onu giyilebilir hale getirdi. Yaz da gelmiş olduğuna göre artık cübbesinin kollarını kısaltarak, hafifçe esen rüzgarların yapılı kollarını serinletmesine izin verebilirdi. Sahip olduğu tek pantolon kalitesiz keten kumaşından yapılmıştı ve ayaklarına geçirdiği en ucuz deriden imal edilmiş botların bağcıkları, kavalkemiğinin ardında birleşiyordu. Yani kısacası, tam bir çoban gibi giyiniyordu.

Fakat fiziksel özellikleri açısından hiç de bir çobana benzer hali yoktu. Thor, uzun ve hayli çevikti. Heybetli ve asil görümlü çenesi, yüksek elmacık kemikleri, gri renkteki gözleri ile yanlış işe verilmiş bir savaşçıya benziyordu. Dalgalar halinde kulaklarının hizasına inen düz ve kahverengi saçları, ışıktan parıltıyan gözleriyle birleşiyordu.

Thor, bugün ağabeylerinin geç saate kadar uyumasına izin verileceğini, doyurucu bir yemeğin ardından ise en iyi silahlarla donatılarak ve babalarının desteğiyle seçmelere gönderileceklerini biliyordu. Ona ise izlemesi için bile izin verilmeyecekti. Bir kere babasıyla bunun hakkında konuşmaya çalışmıştı. Babası konuyu kesin bir şekilde kapattığı için, bir daha onunla böyle bir tartışmaya girmemişti. Ancak bu durumu hiç de adil bulmuyordu.

Fakat Thor babasının onun için belirlediği yazgıya karşı çıkmakta kararlıydı. Kraliyet kafilesini görür görmez hızla eve doğru koşup, babasıyla yüzleşecek ve onun cevabı ne olursa olsun, kendini Kral'ın Adamlarına tanıttak ve diğerleriyle beraber mücadele edecekti. Babasının onu durdurabilmesine imkan yoktu. Bunu düşünmek bile midesinde düğümlenmeye benzer bir his uyandırıyor.

İlk güneş artık epeyce yükselmiş, yeni doğmaya başlayan ikinci güneş ise, mor gökyüzünün üzerine nane yeşili bir katman ekliyordu. İşte tam o an Thor, ufukta beliren kafiye tespit etti.

Dimdik ayakları üzerine doğrulmuştu ve tüyleri diken dikendi. Ufukta silik şekilde görünen at arabalarının kaldırdığı tozlar, etrafa yayılıyorlardı. Seçebildiği her yeni at arabasıyla beraber, kalbi daha da hızlı atmaya başlıyordu. Bu mesafeden bile altın renkli at arabalarının güneşlerin altında parlamasını görebilmek mümkündü, tıpkı sudan fırlayan bir gümüş balığı gibi.

Tamı tamına on iki araba saydıktan sonra artık daha fazla dayanamayacağını fark etti. Göğsünde güm güm atan kalbiyle, hayatında ilk defa sürüsünü unutarak, düşe kalka tepeden aşağı inmeye başladı. Kendini onlara gösterene kadar durmak niyetinde değildi.

*

Var gücüyle tepeden aşağı inerken, ne soluklanmak için duruyor ne de vücudunu çizikler içinde bırakan dalları umursuyordu. Bir açıklığa vardığı zaman durup, önünde uzanan köyüne baktı. Bu sessiz sakin köyünün içi, çatıları sazdan, duvarları kille sıvanmış evlerle doluydu. Bu evlerin içinde ise en fazla birkaç düzine aile yaşırdı. Bacalardan çıkan dumanı gören Thor, herkesin çoktan uyanmış olduğunu ve kahvaltılarını hazırladıklarını anladı. Kraliyet Sarayı'ndan bir günlük mesafede olan bu huzur dolu köyün amacı, olası tehlikeleri önceden tespit edebilmektir. Tıpkı Halka' nın sınırlarında

yer alıp, tarımla uğraşan diğer köyler gibi, burası da Batı Krallığı'nın çarkındaki dişlilerden sadece biriydi.

Tozu dumana katarak koşan Thor, köy meydanına uzanan son açıklığı da hızla geçti. Thor'u gören tavuk ve köpekler, dehşetle önünden çekildiler. İçinde su kaynayan bir kazanın yanına çökmüş yaşlı bir kadın da Thor'un ardından seslendi.

"Yavaşla evlat!" diye bağırان kadın, kazanını ısıtan ateşi, Thor'un kaldırdığı tozdan korumaya çalışıyordu.

Fakat Thor ne bu yaşlı kadın ne de herhangi biri için yavaşlamak niyetinde değildi. Çok iyi bildiği sokaklarda, bir o sokağa bir bu sokağa girerek, hızla evinin yolunu tuttu.

Bu evin köydeki diğer evlerden pek de farkı yoktu. Gene onlar gibi kilden duvarları, sazlarla örtülü bir çatısı vardı. Ortadan ayrılan evin tek odasının bir tarafında babası, diğer tarafında üç ağabeyi uyuyordu. Köydeki diğer evlerde rastlanmayan, yapıya bitişik haldeki tavuk kümesi ise Thor'un uyusun diye yollandığı kısımdı. İlk başlarda ağabeyleriyle beraber yatan Thor, onların zamanla büyüüp, kabalaşması ve babalarının gözünde daha özel bir yere gelmeleriyle beraber, buradan istenmediğini anlamıştı. İlk başta buna bozulan Thor, zamanla kendine ayrılan kısımdan memnuniyet duymaya ve hatta ağabeylerinden uzak olduğu için keyif almaya bile başlamıştı. Zaten evin istenmeyen kişisi olduğunu düşünen Thor, küme yollanmasıyla beraber artık bundan iyice emin olmuştu.

Hızla ön kapıdan içeri dalan Thor, hızını kesmeden ilerlemeye devam etti.

"Baba!" diye bağırdı, bir yandan soluklanmaya çabalarken. "Gümüşler! Geliyorlar!"

Çoktan üzerlerine en güzel kıyafetlerini geçirmiş olan babası ve ağabeyleri, kahvaltı masasının üzerine çökmüşlerdi. Haberi alır almaz yerlerinden fırlayan bu dördü, Thor'un suratına bile bakmadan ve omuzlarına çarparak, doğru evden dışarı fırladılar.

Peşlerinden koşan Thor, onlarla beraber ufku izlemeye başladı.

Kardeşlerden en büyüğü olan Drake, "Ben kimseyi göremiyorum" dedi kalın sesiyle. Geniş omuzları ve tıpkı kardeşlerinin ki gibi kısa kesilmiş saçları olan Drake, Thor'a her zamanki gibi küçümseme dolu olan kahverengi gözlerini çevirdi.

"Ben de göremiyorum" diye onayladı Dross. Drake'den sadece bir yaş küçük olan Dross, her zaman onun yanını tutardı.

Thor, onlara, "Geliyorlar!" diye karşılık verdi. "Yemin ederim!"

Ona dönen babası, omuzlarından sertçe tuttu.

"Geldiklerini nereden biliyorsun?" diye emreder gibi sordu.

"Onları gördüm."

"Nasıl? Nereden?"

Thor köşeye sıkışmıştı. Şüphesiz ki babası, onları görebileceği tek yerin tepenin üstü olacağını çok iyi biliyordu. Bu yüzden Thor, ne cevap vermesi gerektiğinden emin olamadı.

"Ben... tepeye tırmanmıştım-"

"Sürüyle beraber mi? Hayvanları o kadar uzaklaştırmaman gerektiğini biliyorsun."

"Ama bu sıradan bir gün değil ki. Onlar görebilmek istiyordum."

Babası ona öfke dolu bir bakış attı.

"Derhal içeri gir ve ağabeylerinin kılıçlarını getirdikten sonra, silahlarının kınını cilalamaya başla. Kralın adamları geldiği zaman, onları en iyi halleriyle takdim edebilmek istiyorum."

Thor'la işi biten babası, tekrar ağabeyleriyle beraber yolu izlemeye koyuldu.

Üç ağabeyi arasında en küçük olanı ve Thor'dan üç yaş büyük olan Durs, "Sizce bizi seçecekler midir?" diye babasına sordu.

Babaları, "Seçmemeleri onların aptallığı olur" diye cevapladı. "Bu sene ellerindeki adam sayısı epey bir düştü. Hasat bu kadar kötü olmasaydı, gelmeye tenezzül bile etmezlerdi. Üçünüzde dik durun, göğüsler dışarı ve kafalar hafif yukarı. Doğrudan gözlerinin içine bakmayın, fakat bakışlarınız etrafta da dolaşmasın. Güçlü ve kendinizden emin durun. Sakın olaki herhangi bir zayıflık belirtisi

göstermeyin. Kraliyet Lejyonu'na katılmak istiyorsanız, sanki çoktan onun bir mensubuymuş gibi davranmayı unutmayın.”

Babalarının talep ettiği pozisyonu alan üç kardeş, hep bir ağızdan “Emredesin, baba” dediler. Arkasını dönen babası, Thor’a ters bir bakış attı.

“Neden halen buradasın?” diye sordu. “Doğru içeri!”

İki arada kalan Thor, yerinden kıpırdayamadı. Her ne kadar babasının emirlerine karşı çıkmak istemese bile, onunla konuşması gerekiyordu. Ne yapması gerektiğini düşünürken, kalbi heyecandan duracak gibiydi. Babasının sözünü dinleyip, kılıçlarını getirdikten sonra içinden geçenleri onunla paylaşmanın en iyisi olacağına karar verdi. Doğrudan onun karşısına dikilmenin, işleri daha da kötü yapacağına farkındaydı.

Eve giren Thor, silahların bulunduğu kısma ilerledi. Ağabeylerine ait kılıçlara yaklaşan Thor, bunların gördüğü en güzel şeyler olduğunu düşünürdü her zaman. Kusursuz bir işçiliğin ürünü gümüş kabzalarla taçlandırılan bu kılıçları alabilmek için babası yıllarca çalışıp durmuştu. Üçünü de yerinden alan Thor, her zaman olduğu gibi bu sefer de ağırlıkları karşısında şaşırılmıştı. Kılıçlarla beraber evden dışarı çıktı.

Her bir kılıcı sahiplerine verdikten sonra, babasına yaklaştı.

“Cilalamadın mı?” diye sordu Drake.

Sinirlenen babası henüz ağzını açmadan, Thor konuştu.

“Baba, lütfen. Seninle konuşmam gerekiyor!”

“Sana cilalaman-”

Öfkeli gözleri Thor’a çevrili olan adam, meraklanmıştı. Thor’un yüzündeki ciddi ifadeyi görünce dayanamadı ve sordu, “Evet?”

“Beni de ağabeylerimle beraber takdim edilmek istiyorum. Lejyon’a katılabilmek için.”

Ağabeylerinin yükselen kahkahası, Thor’un utandırdı.

Ancak babası gülmemişti. Bilakis, suratındaki düşünceli ifade hepten derinleşti.

“İstedğin bu mu?” diye sordu.

Thor hevesli şekilde kafasını salladı.

“On dört yaşımdayım. Yani katılmak için uygunum.”

Omuzunun üzerinden Thor’a küçümseyen bir bakış atan Drake “Senin dediğin, inebilecekleri en küçük yaş” dedi. “Seni alacak olsalar, bir ilk olurdu. Senden beş yaş büyük olan ben varken, gerçekten de seni seçebileceklerini mi düşünüyorsun?”

“Çok küstahsın” dedi Durs. “Her zaman olduğu gibi.”

Onlara dönen Thor, “Size bir şey sorduğum yok” dedi ve ardından tekrar, kaşları halen çatık olan babasına döndü.

“Baba, yalvarırım” dedi. “Bana bir şans tanı. Tüm isteğim bu. Henüz küçük olduğumun farkındayım, fakat zaman içinde kendimi kanıtlayacağım.”

Babası olumsuz manada kafasını salladı.

“Evlad, sen bir asker değilsin. Kardeşlerin gibi hiç değilsin. Senin görevin çobanlık. Hayatını burada, benim yanı başımda geçireceksin. Sana verilen görevlerin hepsini hakkıyla yerine getireceksin. İnsanlar, kendilerini hayallere fazla kaptırmamalı. Yaşamını olduğu gibi kabullen ve onu sevmeyi öğren.”

Kalbi kırılan Thor’un kurduğu tüm hayaller, gözlerinin önünde yıkılıyorlardı.

Hayır, diye düşündü. Buna izin veremem.

“Fakat baba-”

“Sessizlik!” diye kükredi babası. “Seninle daha fazla uğraşamam. İşte, geliyorlar. Yoldan çekil ve onlar buradayken sakın yanlış bir hareket yapayım deme.”

İlerlemeye başlayan babası, Thor’u sanki bir eşyaymış gibi iterek, onu yoldan uzaklaştırdı. Babasının onu iten iri avucu, adeta Thor’un göğsüne saplandı.

Yaklaşan gürültüyü duyan köy halkı evlerinden fırlayarak, yolun kenarına dizilmeye başladılar. Kafilenin geldiğini haber veren büyük bir toz bulutunun ardından şehre giren bir düzine at arabasından çıkardığı ses, adeta bir gök gürültüsü gibiydi.

Kafile, Thor'un evine yakın bir mesafede durdu. Şahlanan atlar, burunlarından soluyorlardı. Kalkan tozun içinde kalan kafileyi görmeye çalışan Thor, askerlerin üzerindeki zırh ve kılıçları seçebilmeye uğraşıyordu. Gümüşler'e daha önce hiç bu kadar yaklaşmamış olduğundan, aşırı heyecanlanmıştı.

Kafilenin en önündeki askerin atından inmesiyle Thor, hayatında ilk defa gerçek bir Gümüş gördü. Halkaları parlayan zincir zırhı ve uzun bir kılıcı olan bu adam, otuzlarındaydı. Kirli sakalı, yaralarla dolu suratı ve savaştan kırdığı burnu ile gerçek bir askerdı. Thor hayatında bu kadar sağlam yapılı bir adam hiç görmemişti. Kafiledeki herkesten en az iki kat daha iri olan bu askerin suratındaki ifade, onun yetkili biri olduğunu belli ediyordu.

Toprak yola atladıktan sonra sıraya dizilmiş oğlanların yanına ilerlemeye başlayan adamın mahmuzları şakırdıyordu.

Neredeyse tüm köy boyunca baştan aşağı hazır ola geçmiş olan oğlanlar, büyük bir umutla kendi sıralarını bekliyorlardı. Gümüşler'e katılmak demek, savaş meydanlarında geçirilecek onurlu bir yaşam, şan, şöhrat, zafer ve zenginlik manasına geliyordu. Kişinin ailesini de onurlandıracak böylesi bir yaşam için atılması gereken ilk adım, Lejyon'a katılabilmektir.

Geniş, altın renkli at arabalarını inceleyen Thor, bunların fazla kişi alamayacağını biliyordu. Çünkü burası büyük bir krallıktı ve bu askerlerin daha gezmeleri gereken onlarca kasaba vardı. Seçilme şansının düşündüğünden bile az olduğunu fark edince, yutkundu. Kendi ağabeyleri dahil, diğerleri de iyi dövüşçüler olan tüm adayları yenmesi gerekecekti ve bunu düşünmek, onu iyice kaygılandırıyordu.

Umut dolu kalabalığı sessizce inceleyen askere bakan Thor'un nefesi, tıkanacak gibi olmuştu. İncelemelerine sokağın bir ucundan başlayan asker, yavaşça ilerliyordu. Sıraya dizilmiş oğlanların hepsini tanıyan Thor, ailelerinin çok istemesine rağmen, içten içe seçilmemek için dua edenlerin hangileri olduğunu çok iyi biliyordu. Thor, korkudan titreyen bu oğlanların iyi birer asker olamayacaklarından emindi.

Thor bunun adil olmadığını düşünüyordu. Çünkü ona göre, en az onlar kadar seçilmeye hakkı vardı. Ağabeylerinin ondan daha büyük, iri ve güçlü olması, oraya çıkıp da, seçilemeyeceği anlamına gelmemeliydi. Babasına karşı içi büyük bir öfkeyle doldu.

Ağabeylerine doğru yaklaşan asker, tam önlerinde durdu. Onları baştan aşağı inceleyen adam, etkilenmiş gibiydi. İçlerinden birinin kılıcının kınını tutarak, sıkılığını görmek için yerinden çekti.

Ardından suratında sırtan bir ifade belirdi.

Drake'e "Henüz kılıcını hiçbir savaşta kullanmadın, değil mi?" diye sordu.

Thor hayatında ilk defa Drake'in endişelendiğini gördü.

Yutkunan Drake, "Hayır, komutanım. Ancak onunla çok fazla idman yaptım ve umuyorum ki-" "İdmanmış!"

Kahkahayı basan asker, dönüp de diğer askerlere bakınca, onlar da Drake'e gülmeye başladılar.

Utancıtan suratı kızaran Drake'in bu görüntüsü, Thor'u şaşırtmıştı. Çünkü genelde başkalarını utandıran kişi, Drake'in kendisi olurdu.

"O zaman unutturma da düşmanlarına senden korkmaları gerektiğini söyleyeyim. Hani idmanlarda çok iyiymişsin ya!"

Askerlerden oluşan güruh tekrar kahkahalara boğuldu.

Ardından diğer kardeşlere dönen asker, kirli sakalını kaşıyarak, "Bu üçü de aynı malzemedendir" dedi. "Bu işimize yarayabilir. Cüsse olarak uygunsunuz. Gerçi deneyiminiz yok ama, neyse. Elemeleri geçebilmek istiyorsanız, daha çok çalışmanız gerekecek."

Bir an durdu.

"Sizi koyabilecek bir yer buluruz sanırım."

Kafasıyla yük arabalarından birini işaret etti.

“Çabuk olun. Ben fikrimi değiştirmeden hemen binin.”

Büyük bir sevinçle yerlerinden fırlayan üç kardeş, hızla arabaya doğru ilerlediler. Babasının yaşadığı sevinç, Thor’un gözünden kaçmamıştı.

Ancak onların böyle ayrıldığını görmek, babasını gene hüznlendirmişti.

Asker bir sonraki eve doğru ilerlemeye başlamıştı ki, Thor daha fazla dayanamadı ve “Efendim!” diye bağırdı.

Öfkeyle ona dönen babası bile artık umurunda değildi.

İlerleyişini kesen asker, yavaşça ona doğru döndü.

Kendinden emin bir tavırla ileri doğru bir adım atan Thor, aslında heyecandan bayılacak gibiydi.

“Beni incelemediniz, efendim” dedi.

Şaşırان asker, bunun bir şaka olup olmadığını anlamak ister gibi Thor’a baktı.

“Öyle mi yapmışım?” diye sorduktan sonra, kahkahalara boğuldu.

Fakat Thor ne onun ne de adamlarının kahkahalarına aldırılmıyordu. Bu onun tek fırsatıydı. Ya şimdi, ya hiç.

“Ben de Lejyon’a katılmak istiyorum!” dedi askere.

Adam, Thor’a doğru ilerlemeye başladı.

“İstediğin bu mu?”

Eğleniyormuş gibi bir havası vardı.

“On dördüncü yaşına girdin mi bari?”

“Girdim, efendim. Yaklaşık iki hafta önce.”

“İki hafta önceymiş!”

Avazı çıktıkça bir kahkaha atan askere, yanındaki diğer askerlerde katıldı.

“O zaman seni gören düşmanlarımızın kaçacak yer arayacaklarından hiçbir şüphem yok.”

Thor’un gururu kırılmıştı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu işin peşini bırakamazdı. Asker tam ondan uzaklaşmaya başlamıştı ki, ileriye fırlayan Thor, bağırdı, “Efendim! Büyük bir hata yapıyorsunuz!”

Askerin tekrar Thor’a döndüğünü gören kalabalık, nefeslerini tuttu.

Askerin bakışları sertleşmişti.

Thor’un omuzundan çekiştiren babası, “Salak çocuk, içeri gir!” diye bağırdı.

“Girmeyeceğim!” diyen bağıran Thor, babasının elinden kurtuldu.

Askerin Thor’a yaklaştığını gören babası, geriye çekildi.

Asker öfkeyle, “Bir Gümüş’e hakaret etmenin cezasının ne olduğunu biliyor musun?” dedi.

Thor artık bu işin geri dönüşünün olmadığını biliyordu.

“Lütfen onu affedin, efendim” dedi babası. “O henüz çok genç ve-”

“Seninle konuşan yok” diyen askerin Thor’un babasına attığı bakış, adamı geri çekilmeye zorladı.

Ardından tekrar Thor’a dönen asker, “Bana cevap ver.” dedi.

Yutkunan Thor’un nutku tutulmuştu. İşler hiç de kafasında planladığı gibi gitmiyordu.

Başını önüne eğmiş olan Thor, hafızasını yokladıktan sonra, “Gümüşler’e hakaret etmenin, Kral’ın kendisine hakaret etmekten hiçbir farkı yoktur.” diye cevapladı.

“Evet” dedi asker. “Bu, istersem şu an sana kırk kırbaç cezası verebilirim demek oluyor.”

Thor, “Hakaret etmek istememiştım, efendim. Tek istediğim seçilebilmek. Lütfen. Hayatım boyunca bunun hayaliyle yaşadım. Rica ediyorum. İzin verirde katılayım.” diye karşılık verdi.

Askerin suratındaki sert ifade biraz yumuşadı. Bir süre Thor’a baktıktan sonra, başını salladı.

“Henüz gençsin, evlat. Cesursun, ama hazır değilsin. Sütten kesildiğin zaman tekrar görüşürüz.”

Bunu dedikten sonra diğer oğlanlara hiç bakmadan atına doğru ilerledi ve hızla hayvanın üstüne çıktı.

Yıkılmış haldeki Thor, köyden ayrılmak için harekete geçen kafilenin ardından bakakaldı. Gelmeleriyle gitmeleri bir olmuştu.

Thor'un gördüğü son şey, yük arabasının arkasında oturan kardeşlerinin, onunla dalga geçen suratlarıydı. Onlar buradan uzağa, daha iyi bir hayata doğru gözlerinin önünde yol alıyorlardı.

Sanki Thor'un içinde bir şeyler ölmüş gibiydi.

Demin yaşananların heyecanını dinince, köy halkı birer birer evlerine dönmeye başladı.

Thor'u omuzlarından yakalayan babası, "Yaptığının ne kadar salakça olduğunun farkında mısın, şapşal çocuk?" diye öfkeyle bağırdı. "Senin yüzünden ağabeylerinin de seçilemeyebilirlerdi!"

Babasının ellerini sertçe iten Thor'a adamın verdiği karşılık, elinin tersiyle vurmak oldu.

Canı yanan Thor, öfkeyle babasına baktı. Ömründe ilk defa babasına karşılık vermek istiyordu ama, zor da olsa kendini tuttu.

"Git ve koyunlarımı geri getir. Derhal! Ve geri döndüğün zaman, benden yemek falan bekleme. Bu gece hiçbir şey yemeyecek ve yaptığın hatayı düşüneceksin."

"Belki de hiç gelmem olur biter!" diye bağırان Thor, öfkeyle oradan ayrılarak, evinden bir an önce uzaklaşmak için tepeye doğru yöneldi.

Bazı köylüler onu ve ardından "Thor!" diye bağırان babasını izliyorlardı.

Her şeyi geride bırakmak isteyen Thor, koşmaya başladı. Tüm hayalleri yıkılan çocuk, gözlerinden süzülen yaşların bile farkında değildi.

2

İçi öfkeyle dolup taşan Thor, saatlerce tepelerde dolaştı. En sonunda kendine oturacak bir yer buldu ve buradan ufku izlemeye başladı. Uzakta kaybolan at arabalarını ve arkalarından kaldırdıkları tozu uzun süre izledi.

Bu köyü bir daha kimsenin ziyaret etmeyeceğini düşündü. Artık onun kaderi, eline geçecek başka bir şansın umuduyla, yıllarca bu köyde beklemektir. Tabii eğer dönerlerse ve babası da izin verirse. Ömrünün geri kalanını babasıyla o evde tek başına geçirecekti. Babasının bunu burnundan getireceğine dair hiçbir şüphesi yoktu. O, babasının uşaklığını yaparken yıllar geçecek ve kardeşleri zafer, şöhret gibi şeylerin peşinden koşarken, Thor babası gibi önemsiz ve sıradan bir hayata sahip olacaktı. İnsanların onu böyle küçük düşürmüş olmasına tahammül edemiyordu. Onu bekleyen hayat bu olmamalıydı. Bundan emindi.

Thor bu gidişata bir çözüm bulabilmek için saatlerdir kafa patlatıyordu. Ancak acı da olsa, yapamayacağı bir şey olduğunu kabul etmek üzereydi. Hayatın ona dağıttığı kartlara isyan edemezdi.

Bu şekilde saatlerce oturduktan sonra, umutsuz bir şekilde yerinden doğrulan Thor, çok iyi bildiği bu tepelerde tekrar dolaşmaya ve sürekli daha yükseğe doğru çıkmaya başladı. En sonunda ise kaçınılmaz olarak en yüksek noktaya, yani sürünün olduğu yere geri dönmüştü. O tepeye tırmandıkça, güneşlerden ilki batmaya başlamıştı. En tepe noktasına ulaşmış ikinci güneş ise havaya yeşilimsi bir ton katıyordu. Acelesi olmayan Thor, deri sapı eskimiş sapanını çıkardı. Kalçasının üzerinde duran, içi, her biri diğerinden daha pürüzsüz taşlarla dolu küçük çuvalına uzandı. Bunları bazen kuşlara, bazen sürüngenlere fırlatırdı. Zaman içinde alışkanlık haline getirdiği şeylerden biriydi bu da. İlk başlarda attığı her şeyi iskaladığı halde, bir gün hareket halindeki bir hedefi vurduğundan beri bir daha asla iskalamamıştı. Artık Thor'un bir parçası haline gelen taş fırlatma eylemi, aynı zamanda öfkesini boşaltmak için kullandığı bir yoldu da. Ağabeyleri kılıçlarıyla bir odunu baştan aşağı yarabilirlerdi, ancak onun yaptığı gibi gökteki bir kuşu vurabilmelerine imkan yoktu.

Kafası pek yerinde olmayan Thor, çuvalından çıkardığı taşlardan birini sapanı yerleştirerek, sanki karşısında babası varmış gibi tüm gücüyle fırlatırdı. Hızla fırlayan taş, uzaktaki ağaçlardan birinin dalını yerinden düşürdü. Hareket halindeki hayvanları öldürebildiğini fark ettikten sonra bunu bir daha yapmamaya karar vermişti, çünkü hiçbir hayvanın canını bu şekilde yakmak istemiyordu. O yüzden artık tek hedefi ağaç dallarıydı. Ancak önceleri sürüsünün peşine takılan tilkiler, bu duruma bir istisnaydı. Onlar da zaman içinde Thor'un koyunlarına bulaşmamayı öğrenmişler ve bu da çocuğun sürüsünü, köydeki en güvenli sürü haline getirmişti.

Ağabeylerini ve şu an nerede olabileceklerini düşünen Thor, öfkelenmişti. Bir gün içinde Kraliyet Sarayı'na varırlardı. Onları sarayın girişinde karşılayan şık giyimli insanları ve onurlarına yapılacak töreni kafasında canlandırabiliyordu. Gümüşler ve diğer savaşçılar da onları selamlamak için orada olacaklardı. Ağabeylerine Lejyon'un kışlasında kalacakları bir yer temin edilecek, Kral'ın özel arazisinde en iyi silahlarla eğitimlerine başlayacaklardı. Ünlü bir şövalyenin yanında silahtarlık görevine atanacaklardı. Sonra bir gün onlarda şövalyelik unvanını alacak ve şahıslarına özel atlarına binip, onlar için özel olarak dövülmüş kılıçlarını kuşandıktan sonra, kendi silahtarlarına emirler yağdıracaklardı. Tüm festivallerin ve Kral'ın yemek masasının ayrılmaz bir parçası haline geleceklerdi. Bu büyümlü yaşam şansı, Thor'un parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

Kendini tükenmiş hisseden Thor, tüm bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışıyor, fakat bunu başaramıyordu. Kafasının derinliklerindeki bir ses, ona haykırıyordu. Pes etmemesi gerektiğini, onu, bundan daha önemli bir yazgının beklediğini söylüyordu. Gerçi Thor bunun ne olduğunu bilmese bile, en azından bu köyde olmadığını biliyordu. Her zaman kendini diğerlerinden daha farklı hissetmişti. Hatta belki biraz daha özel biriymiş gibi. Diğer insanlar onu anlayamıyor ve üstüne üstlük bir de küçümsüyorlardı.

Tepenin en üstüne çıkan Thor, sürüsünü gördü. İyi eğitilmiş olan bu hayvanlar halen bir arada duruyor ve kayda değer ne kadar ot varsa çığnıyorlardı. Hayvanların arkasına çizdiği kırmızı işaretlere bakarak, onları sayan Thor, dehşete düştü. Çünkü içlerinden biri eksikti.

Tekrar ve tekrar saydı. Sahiden de birinin kaybolmuş olduğuna halen inanamıyordu.

Daha önce tek bir koyun dahi kaybetmemiş olan Thor, babasının bunu affetmeyeceğini biliyordu. Fakat onu asıl endişelendiren şey, koyunlardan birinin tek başına, vahşi hayvanların arasında kalmış olabileceği düşüncesi idi. Masum bir şeyin acı çektiğini görmek kadar tahammül edemediği bir şey yoktu.

Tepenin kenarına ulaşan Thor, buradan etrafı incelemeye başladı. Kırmızı lekeli hayvanı, uzaktaki tepelerden birinde tespit etti. Bu sürünün asisi buydu demek ki. Hayvan sadece kaçmakla kalmamış, üstüne üstlük birde batıya, Kara Orman'a doğru gitmişti.

Bunu gören Thor, yutkundu. Çünkü Kara Orman'a sadece koyunların değil, insanların da girmesi yasaktı. Köyün sınırları dışında kalan bu yere girilmemesi gerektiğini Thor, neredeyse yürümeye başladığı günden beri biliyordu. Bu yüzden daha önce oraya adımını dahi atmamıştı. Efsanelere göre oraya giren kişiyi kesin bir ölüm bekliyordu. İçerisinin, tekinsiz görünümlü ağaçlar ve vahşi hayvanlarla kaynadığı söylenirdi.

Kararan gökyüzünü bakan Thor, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Koyununu öylece bırakıp, gidemezdi. Eğer hızlı davranırsa, onu zamanında alıp, geri dönebileceğini düşündü.

Thor son bir kez sürüsüne baktıktan sonra, gökyüzünde toplanmaya başlayan bulutların altında batıya, yani Karanlık Orman'a doğru hızla koşmaya başladı.

Kendini bitkin hissetse de, bacakları dayanıyordu. Zaten istese bile artık geri dönebileceğinin farkındaydı.

Yaptığı bu işin, bir kabusun içine doğru koşmaktan hiçbir farkı olmadığını biliyordu.

*

Hızını hiç kesmeden tepeleri aşan Thor, Karanlık Orman'ın sınırına kadar vardı. Koyuna ait izler, ağaçların başladığı noktada kesiliyordu. Thor ayaklarının altında kalan yaprakları ezerek, bu ürkütücü ormanın içine doğru ilk adımlarını attı.

Ormana girer girmez etrafını saran çam ağaçları, gökyüzünü kararttı. Burası, dışarıya göre epey soğuktu. Daha ormanın girişinde olmasına rağmen bir esinti hissetmeye başlamıştı. Fakat bu esintinin kaynağı tek başına karanlık veya soğuğun kendisi değil, şu an adını koyamadığı başka bir şey gibiydi sanki. Thor, bir şeylerin onu izliyor olduğunu düşündü.

Thor gövdeleri kendisinden bile iri olan tarihi ağaçların, rüzgarda sallanan ve çatırdayan dallarını izliyordu. Ormanın elli metre kadar içine girmişti ki, ne tür bir hayvana ait olduğunu bilmediği sesler duymaya başladı. Dönüp arkasına baktığı zaman, ormana giriş yaptığı yeri zar zor görebildi. Biraz daha ilerlerse buradan asla çıkamayacağını düşünen Thor, tereddüt etti.

Karanlık Orman her zaman köyünün ve düşüncelerinin dışındaki gizemli bir yer olarak kalmıştı. Şimdiye kadar koyunlarından birini bu ormanda kaybeden hiçbir çoban, onun peşinden gitmeye cesaret edememişti. Hatta babası bile. Bu ormanla ilgili efsaneler hem korkutucu hem de akılda kalıcıydı.

Ancak bugünü Thor için farklı kılan o şey her ne ise bu efsaneleri umursamamasına ve tüm tedbirleri elden bırakmasına neden oluyordu. Çünkü içten içe sınırlarını zorlamak ve evinden olabildiğince uzaklara gitmek istiyordu. Hayatın onu nereye sürükleyeceğini merak ediyordu.

Biraz daha ilerledikten sonra hangi yöne ilerlemesi gerektiğinden emin olamayan Thor, durakladı. Yerdeki ezilmiş dalları takip etmeye karar verdi.

Aşağı yukarı bir saat geçmişti ki Thor tamamen kaybolduğunu anladı. Arkasını dönerek geldiği yönü anlamaya çalışsa bile, bunu başaramadı. Ürpermeye başlayan Thor, tek çıkış yolunun ilerlemek olduğuna karara verip, yürümeye başladı.

İlerdeki ağaçların arasından sızan güneş ışıklarını fark eden Thor, o yönde ilerlemeye başladı. Işığın düştüğü yerdeki küçük bir açıklığa ulaşan Thor, karşısında duran şeyi görünce yerinden kıpırdamadı.

Mavi satenden uzun bir cüppe giyen biri, sırtı ona dönük halde duruyordu. Thor, sırtı dönük bu kişinin insan olmama ihtimali olduğunu sezdi. Bu sanki tamamen başka bir yaşam formuydu. *Belki bu bir druid olabilir*, diye düşündü Thor. Uzun boylu ve dimdik duran bu kişinin kafasını bir başlıkla örtmüştü ve o kadar sakın görünüyordu ki, sanki bu dünyada hiçbir şey umurunda değildi.

Thor derhal tek dizinin üzerine çöktü ve kafasını eğdi.

“Efendim, sizi rahatsız ettiğim için özür diliyorum.”

Kral’ın danışmanlarına yapılacak bir saygısızlığın cezasının hapis veya ölüm olacağını henüz çocuk yaşta öğrenmişti.

“Ayağa kalk çocuk.” dedi Argon. “Eğer diz çökmeni isteseydim, bunu sana söyledim.”

Yavaşça doğrulan Thor, bakışlarını adama çevirdi. Thor’a doğru ilerleyen Argon, bakışlarını çocuğun üzerine dikti. Thor bundan rahatsız olmuştu.

“Annenin gözlerini almışsın.” dedi Argon.

Bu cümle Thor’u geçmişe götürdü. O asla annesini tanıyamamış ve babası dışında annesini bilen biriyle konuşmamıştı. Ona anlatılana göre annesi doğum esnasında ölmüştü. Bu durum Thor’un her zaman suçluluk hissetmesine neden olurdu. İçten içe ailesinin ondan nefret etme sebebinin bu olduğunu farz ediyordu.

“Sanırım beni başka birisiyle karıştırdınız” dedi Thor. “Benim annem yoktur.”

Sırıtan Argon, “Öyle mi?” dedi. “Seni bir erkek mi doğurdu yoksa?”

“Kastettiğim, efendim, annemin doğum esnasında ölmüş olmasıydı. Bu yüzden beni karıştırıyor olmalısınız.”

“Sen McLeod klanından, Thorgrin’sin. Dört kardeşin en küçüğü. Hani şu seçilmemiş olan.”

Thor’un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kafası karışmıştı. Argon’un pozisyonuna sahip birinin onu tanıyor olmasını akli almıyordu. Köyün dışında onu tanıyan birinin varlığı bile Thor’u şaşırtmaya yeterdi.

“Bunu nasıl bilebilirsiniz?”

Gülen Argon, soruyu cevaplamadı.

Thor aşırı derecede meraklanmıştı.

“Nasıl..” diye geveleyen Thor, zor da olsa sözlerine devam etti, “...nasıl olur da annemi tanıyabilirsiniz? Onunla tanıyor muydunuz? Kimdi o?”

Arkasını dönen Argon, yürümeye başladı.

Arkası Thor’a dönük olan Argon, “Bunlar başka bir zaman cevaplanacak sorular” dedi.

Uzaklaşan adamı izleyen Thor’un kafası karışmıştı. Bu o kadar sarsıcı ve gizemli bir karşılaşma olmuştu ki. Ayrıca birden olup bitivermişti. Adamın bu şekilde ayrılmasına müsaade edemeyeceğine karar veren Thor, onun peşine koştu.

Thor adamın arkasından, “Burada ne arıyorsunuz?” diye seslendi. Fil dışından yapılma kadim bir asa taşıyan Argon, insanı şaşırtacak derecede hızlı yürüyordu. “*Benim için gelmemiştiniz, değil mi?*”

Argon, “Başka kimin için olabilir ki?” diye sordu.

Onu yakalamaya çalışan Thor, adamın ardından açıklığı geçip, tekrar ormanın içine daldı.

“Fakat neden ben? Burada olacağımı nereden bildiniz? Benden istediğiniz nedir?”

“Ne çok soru soruyorsun” dedi Argon. “Etraf soruyla doldu taşı. Bunun yerine dinlemeyi öğrenmelisin.”

Yoğun ağaçların arasından adamı takip eden Thor, elinden geldiğince sessiz kalmaya çalıştı.

Argon, “Kayıp koyunu bulmak için buraya geldin.” dedi. “Asilce bir davranış. Ancak vaktini boşa harcadın. Koyununu kaybedeceksin.”

Thor’un gözleri endişeyle açıldı.

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Senin varlıklarını asla bilemeyeceğin alemler biliyorum çocuk. En azından şimdilik bilemeyeceğin.”

Adamın peşinden ilerleyen Thor meraklanmıştı.

“Gerçi sözümü dinlemeyeceğini biliyorum. Senin yapın böyle. İnatçısun. Tıpkı annen gibi. Koyunun kurtarabilmek için yılmadan peşinden gideceksin.”

Argon’un düşüncelerini okuyor olması, Thor’u utandırdı.

“Cesur bir çocuksun.” diye ekledi Argon. “Güçlü bir iradeye sahipsin. Aşırı gururlusun da. Bunlar iyi özelliklerdir. Ancak bir gün sonunu da hazırlayabilirler.”

Argon yosun tutmuş kayalık bir yoldan kolayca çıkmaya başlamıştı.

“Kraliyet Lejyonu’na katılmak istiyorsun” dedi.

Heyecanlanan Thor, “Evet!” diye haykırdı. “Peki hiç şansım var mı? Bunun gerçekleşmesini sağlayabilir misiniz?”

Gülen Argon’un kalın ve derinden gelen kahkahası Thor’un tüylerini diken diken etti.

“Her şeyin ve hiçbir şeyin olmamasını sağlayabilirim. Senin kaderin çoktan çizildi. Fakat bunu kabul edip etmemek senin elinde.”

Thor adamın ne kastettiğini anlamamıştı.

Yolun tepesine ulaştıkları zaman, Argon arkasını döndü ve Thor’un gözlerinin içine baktı. Aralarındaki mesafe o kadar azdı ki, Thor, adamdan yayılan enerjinin tenini yaktığını hissediyordu.

“Kaderini izlemen çok önemli” dedi Argon. “Sakin onu terk edeyim deme.”

Thor iyice şaşırmıştı. Onun kaderi nasıl önemli olabilirdi ki? Kendiyle biraz gurur duydu.

“Anlamıyorum. Bulmaca gibi konuşuyorsunuz. Bana lütfen daha fazlasını anlatın.”

Ancak Argon bir anda kayboldu.

Thor buna inanamıyordu. Her tarafa dikkatli baktı, olası sesleri dinledi. Ancak adama dair hiçbir ipucu yoktu. *Acaba bunların hepsini hayal etmiş olabilir miyim*, diye düşündü. Bu gördükleri bir çeşit düş müydü?

Thor bulunduğu yerin ona iyi bir görüş açısı sağladığını fark etti. Etrafa biraz bakındıktan sonra, biraz uzakta bir hareket gördü. Ardından sesini de duyunca, koyununu bulduğunu anladı.

Yosunlu yoldan düşe kalka aşağı inerek, koyunun olduğu tarafa doğru, tekrar ormana girdi. Argon’la yaşadığı bu karşılaşmayı aklından bir türlü atamıyordu. Bunun gerçekten olmuş olduğuna inanabilmek, ona imkansız geliyordu. Kral’ın Druid’inin burada ne işi vardı ki? Thor’u beklediği ortadaydı. Fakat neden? Hem şu kaderiyle ilgili söyledikleri de neyin nesiydi?

Thor ne kadar uğraşırsa uğraşsın, anlayamıyordu. Argon hem devam etmemesi için onu uyarırken, bir yandan da gitmesi için aklını çeliyordu. İçi kötü bir hisle dolmaya başlayan Thor, sanki her an kötü bir şeyler olabilirmiş gibi hissetmeye başladı.

Başka bir yola doğru giren Thor, karşılaştığı görüntü karşısında donup kaldı. En korkunç kabusları gerçek olmuştu. Tüyleri diken diken olan Thor, Karanlık Orman’ın bu kadar içlerine dalarak ne büyük bir hata yapmış olduğunu o an anladı.

Tam karşısında, en fazla otuz metre ilerisinde bir Sybold duruyordu. Neredeyse bir at kadar büyük olan bu yapılı ve iri hayvan, Karanlık Orman’ın, hatta belki de tüm Krallığın en çok korkulan hayvanıydı. Thor daha önce bu hayvana hiç rastlamamış olsa bile hakkında anlatılan hikayeleri çok dinlemişti. Andırdığı aslanlardan daha iri olan bu hayvanın koyu kırmızı bir derisi ve parlayan sarı gözleri vardı. Efsaneye göre derisinin kızılığ, öldürdüğü masum çocukların kanından geliyordu.

Daha önce bu yarattığı gördüğünü söyleyen insanlarla karşılaşmış olsa bile bunlara fazla inanmamıştı. Çünkü bu hayvanla karşılaşan birinin sonu ölüm olacağı için, onu gördüğünü iddia eden insanlara aldırınmamıştı. Bazıları Sybold’u Ormanların Kralı olarak kabul eder ve onu görmenin bir alamet olduğunu söylerlerdi. Tabii iyiye mi, yoksa kötüye mi alamet olduğunu Thor bilmiyordu.

Çocuk geriye doğru temkinli bir adım attı.

Yarı açık haldeki devasa çenesinden akan salyalarıyla, parlayan gözlerini Thor'a doğru çevirmişti. Ağzının içinde ise baş aşağı dönmüş haliyle Thor'un koyunu inliyordu. Sybold dişlerinin yarısını geçirdiği küçük hayvan yarı ölmüş sayılırdı. Halinden memnun görünen Sybold, koyuna eziyet etmekten epey zevk alıyor gibiydi.

Thor koyunun çıkardığı acı dolu seslere tahammül edemiyordu. Can çekişen hayvanın görüntüsünden kendini sorumlu hissetmişti.

Thor'un aklına ilk gelen şey arkasını dönüp, kaçmaktı. Ancak bir Sybold'dan koşarak kaçmanın imkansız olduğunun da farkındaydı. Kaçmaya kalksa yaratığın onu kovalamaktan zevk alacağını biliyordu. Fakat koyununu bu şekilde bırakmak istemiyordu.

Korkudan titreyen Thor, bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı.

İçgüdülerini izlemeye karar verdi. Yerden kaldırdığı bir taşı yavaşça sapanına yerleştirdi. Titreyen eliyle sapanı çektikten sonra taşı fırlattı.

Havayı yararak ilerleyen taş hedefi tam on ikiden vurdu. Koyunun gözünden giren taş, hayvanın beynine saplandı.

Hareket etmeyi anında kesen koyunun çektiği acılar Thor sayesinde bir son bulmuştu.

Oyuncağının elinden alındığını anlayan Sybold, öfkeyle Thor'a baktı. Dev çenesini iyice aralayan yaratık, koyunu ağzından bıraktıktan sonra Thor'u gözüne kestirmeye başladı.

Yaratık, midesinden gelen derin ve ürkütücü bir sesin eşliğinde Thor'a doğru ilerlemeye başladı. Dehşete düşmüş olan Thor, yerden bir taş alarak, tekrar atış için hazırlandı.

Birden yerinden fırlayan hayvan, Thor'un hayatında gördüğü her şeyden daha hızlı hareket ediyordu. Thor ettiği dualar eşliğinde taş fırlattı. Bundan başka bir şansı olmadığını çok iyi biliyordu.

Yaratığın sağ gözüne çarpan taş, onu yerinden çıkardı. Kusursuz olan bu atış eğer başka bir hayvana isabet etmiş olsaydı, onu kesinlikle yere devirirdi. Fakat Sybold herhangi bir hayvan değildi. Darbenin etkisiyle haykıran yaratık, hızını bile kesmedi. Tek gözü olmamasına rağmen tüm şiddetiyle halen Thor'un üzerine doğru hızla geliyordu. Bu andan sonra Thor'un yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Thor'a ulaşan hayvan devasa pençesini çocuğa savurdu.

Thor acılar içinde bağırdı. Sanki aynı anda üç bıçak tarafından baştan aşağı kesilmiş gibi hisseden Thor'un yaralarından dışarıya kanlar akmaya başladı.

Hayvan tüm cüssesiyle çocuğun üzerine çöktüğünde, Thor, sanki gövdesinin üzerinde bir fil oturuyormuş gibi hissetti ve kaburgaları kırılıyormuş gibi geldi.

Çenesini geniş açan hayvan, sivri dişlerini yavaşça Thor'un boğazına doğru indirmeye başladı.

Hayvanı engelleyebileceğini umut eden Thor, yaratığın saf kastan oluşan boynunu tuttu. Ancak bu hareketi pek işe yaramıyordu. Çünkü hayvanın dişleri artık neredeyse boğazına varmıştı bile. Kolları titremeye başlayan Thor, hayvanın sıcak nefesini suratında ve ağzından damlayan salyaları da boynuna hissedebiliyordu. Kükreyen hayvanın çıkardığı ses Thor'u neredeyse sağır edecekti. Hayvanın bu hareketinden sonra, artık Thor'un öleceğine dair hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Gözlerini kapatan çocuk, dua etmeye başladı.

Tanrım, ne olur bana güç ver. Bu yaratıkla mücadele etmeme müsaade et. Lütfen, sana yalvarıyorum. Benden ne istersen yapacağım. Bu sana borcum olsun.

Sözlerini bitirmesiyle, bir şeyler oldu. Vücudunda birden artan ısı, damarlarında dolaşmaya başladı. Sanki içinde bir enerji alanı oluşuyordu. Gözlerini açtığı zaman onu şaşırtan bir görüntüyle karşılaştı. Avuçlarından sarı bir ışık çıkan Thor, hayvanı boynundan rahatlıkla iterek, uzaklaştırabiliyordu.

Yaratığı biraz daha iten Thor, Sybold'un tüm bedenini geriye itebildiğini fark etti. İyice güçlendiğini hisseden Thor'un ellerinden fırlayan gülle şeklindeki bir enerji dalgası Sybold'u en az beş metre geriye uçurdu.

Ne olduğunu anlamayan Thor, yerden kalkmaya başladı.

Sırt üstü düştüğü yerde tekrar doğrulan yaratık, öfkeli bir şekilde tekrar Thor'a doğru saldırıya geçti. Ancak içindeki enerjinin giderek güçlendiğini hisseden Thor, bu sefer ondan korkmuyordu.

Üzerine atlayan hayvanı eğilerek midesinden tutan Thor, yarattığı döndürerek fırlattı. Ağaçlardan birine çarpan Sybold, yere yığıldı.

Thor olan bitene inanamıyordu. Az önce gerçekten de bir Sybold'u mu fırlatmıştı?

Gözlerini kırpıştıran yaratık, Thor'a baktı ve yine saldırıya geçti.

Üzerine atılan hayvanı bu sefer boğazından yakalayan Thor, Sybold ile beraber yere yuvarlandı. Üzerine çıkan yarattığı yere çarpıp doğrulan Thor, Sybold'un boğmaya başladı. Onu engellemek için dişlerini Thor'a saplamaya çalışan hayvan sürekli ıskalıyordu. Tüm gücüyle hayvanın boğazını sıkmaya başlayan Thor, kendini bu yaratıktan daha güçlü hissetmeye başlamıştı.

Birkaç saniye içinde ölen hayvanın cansız bedeninden Thor, ellerini bir dakika boyunca çekmedi.

Yaralanmış olan kolunu tutan Thor, nefes nefese bir halde yavaşça doğruldu. Yaptığı şeye inanamıyordu. O, yani Thor, gerçekten de bir Sybold mu öldürmüştü?

Bu olayın böylesi bir günde yaşanmasının bir işaret olduğunu düşünüyordu. Bu yaşananlar sahiden önemli şeylerin habercisi olabilirdi. Tüm Krallığın en ünlü ve en çok korkulan canlısını öldürmüştü. Hem de silah kullanmadan, çıplak elleriyle. Bu gerçek olamazdı. Kimsenin ona inanmayacağından şüphesi yoktu.

Başı dönen Thor, bu güçlerin neyin nesi olduğunu ve gerçekte kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Bu tür güçlere sadece Druid'ler sahip olurdu. Ancak annesi veya babası Druid olmadığına göre, onun da böyle bir şansı olamazdı.

Ya da olabilir miydi?

Arkasında birinin olduğunu hisseden Thor, hızla geriye döndüğünde yerde yatan hayvanı inceleyen Argon'u gördü.

Şaşırان Thor, "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Argon ona kulak asmadı.

"Neler olduğunu gördün mü?" diye soran Thor, halen şaşkın bir haldeydi. "Nasıl becerdiğimi ben de bilmiyorum."

Argon, "Bence biliyorsun." diye cevapladı. "Cevap içinde bir yerlerde saklı. Diğerlerinden daha farklı olduğunu biliyorsun."

"Sanki içim enerji ile dolup taşı." dedi Thor. "Önceden bilmediğim bir güç bu."

Argon, "Enerji alanı" dedi. "Bir gün ne olduğunu öğreneceksin. Hatta belki kontrol bile edebileceksin."

Thor acıdan kıvranan omuzunu tuttu ve ellerinin kan içinde kaldığını fark etti. Sersemlediğini hisseden Thor, eğer bir an önce yardım bulamazsa başına ne geleceğini merak etti.

Thor'un elinden tutan Argon, onu yaranın üzerine koydu ve gözlerini kapattı.

Thor, rahatlatıcı bir hissin kolunun içinde dolaşmaya başladığını hissetti. Saniyeler içinde ellerindeki kan kurudu ve omuzundaki acının kaybolmaya başladığını fark etti.

Koluna baktığı zaman gördüklerine inanamadı; yarası tamamen iyileşmişti. Geriye kalan tek şey olan pençe izleri sanki günler önce kapanmaya başlayan bir yaraya aitmiş gibiydiler.

Thor hayranlıkla Argon'a baktı.

Adam gülümsedi.

"Yapan ben değilim. Sensin. Tek yaptığım, sana ait gücü yönlendirmek oldu."

Kafası karışan Thor, "Fakat benim böyle bir gücüm yok ki." dedi.

Argon, "Emin misin?" diye yanıtladı.

"Anlayamıyorum" diyen Thor, iyice sabırsızlanmaya başlamıştı. "Anlayamıyorum. Tüm bunlar hiç mantıklı gelmiyor. Lütfen açıklayın."

Argon bakışlarını ondan çekti.

"Bazı şeylerin zaman içinde öğrenilmesi gerekir."

Thor'un aklına bir şeyler geldi.

Thor heyecanla, “Bu, Kraliyet Lejyonu’na katılabileceğim anlamına mı geliyor?” diye sordu. “Eğer bir Sybold öldürebiliyorsam, şüphesiz bunu da başarabilirim.”

Argon, “Şüphesiz” diye cevapladı.

“Fakat beni değil, ağabeylerimi seçtiler.” dedi Thor.

“Üçü toplansa bile böylesi bir yaratığı öldüremezler.”

Thor düşünmeye başladı.

“Fakat çoktan reddedildim. Nasıl katılabilirim ki?”

Argon, “Bir savaşçının ne zamandan beri davetiyeye ihtiyacı olmuş ki?” diye sordu.

Duyduğu sözlerden heyecanlanan Thor, “Ne yani, çağrılmadığım halde haber vermeden oraya gitmemi söylüyorsunuz?”

“*Sen* kaderini belirleyebilirsin. Diğerlerinin ise böyle bir şansı yok.”

Bir an gözlerini kırpan Thor, adamın ortadan kaybolduğunu fark etti.

Thor adamı görebilmek için etrafa bakındı ama bu nafileydi.

Birinin ona, “Buradayım!” diye seslendiğini duydu.

Sesin geldiği yöne dönen Thor, karşısında dev bir kaya parçası gördü ve derhal üstüne tırmanmaya başladı.

Thor en tepeye çıkıp da Argon’u göremeyince, kafası karıştı.

Fakat bu yükseklikten Karanlık Orman’ı kaplayan ağaçların tepesini görebiliyordu. Karanlık Orman’ın bittiği noktada koyu yeşil ışıklar saçarak batan ikinci güneşin, Kraliyet Sarayı’na uzanan yolu aydınlattığını gördü.

“Yola çıkmak senin elinde” dedi deminki ses. “Tabii eğer cesaretin varsa.”

Thor herhangi birine ait olmayan bu sesin, sadece bir yankıdan ibaret olduğunu anlamıştı. Fakat yine de Argon’un bir yerlerden onu gözetlediğini biliyordu. Ve Druid’in haklı olduğunu da.

Bir dakika daha vakit kaybetmek istemeyen Thor, kayadan hızla inerek, kaderine doğru koşmaya başladı.

3

İri yarı bir adam olan Kral MacGil'in fiçiyı andıran bir gövdesi, katıldığı savaşlara ait izlerle dolu geniş bir alnı, griye çalan gür sakalları ve onunla yarışacak uzun saçları vardı. Kraliçesiyle beraber kale duvarlarının üzerinde duran Kral, günün gelişen olaylarını görmezden geliyordu. Tüm ihtişamıyla göz alabildiğine uzanan kraliyet arazisinin etrafı kadim taşlardan yapılma duvarlarla örtülüydü. İşte Kraliyet Sarayı, burasıydı. Birbiri içine giren karmaşık sokakların içinde her türden yapı bulunurdu. Savaşçılar, atlar, Gümüşler, Lejyon, muhafızlar, kışlalar, silah depoları, demirciler, temizlikçiler ve şehir duvarlarının içinde yaşamak isteyen vatandaşlar için yapılan yüzlerce konut, şehrin her bir yanına dağılmıştı. Bu yapıların arasında ise geniş çimenlikler, güzel bahçeler, taş kaplı meydanlar ve fıskiyele süs havuzları bulunuyordu. Kraliyet ailesi tarafından yüzlerce yıldır geliştirilen şehir, şu an hiç kuşkusuz Batı Yüzük Krallığı'nın en iyi korunan kalesiydi.

MacGil bir kralın sahip olabileceği en sadık askerlere sahipti ve saltanatı boyunca henüz kimse ona saldırmaya cesaret edememişti. Tahta geçen yedinci MacGil olan kral, otuz iki yıldır hüküm sürüyordu ve halkı tarafından iyi niyeti ve bilgeliği ile tanınıyordu. Onun hükmünde topraklar genişlemiş, ordunun büyüklüğü iki katına çıkmış, şehirler zenginleşmiş ve halkı büyük bir refaha kavuşmuştu. Kraliyete ait topraklarda Kral'dan yakınacak bir kişi bile bulmak olanaksızdı. Cömertliğiyle tanınan bu Kral'ın hükümdarlığı kadar barış ve refahla anılan başka bir dönem olmamıştı.

Fakat ne kadar enteresandır ki, Kral'ın uykuları kaçıranda işte tam buydu. Çünkü MacGil tarihin nasıl işlediğini bilirdi; hangi çağda olursa olsun, iki savaşın arasında geçen zaman hiçbir zaman çok uzun değildir. Artık savaş olur mu diye düşünmüyor, ne zaman ve kimlerle olacağını kestirmeye çalışıyordu.

Şüphesiz ki en büyük tehdit Halka'nın dışındaki barbar imparatorluğuydu. Vahşi Diyarlar'da yer alan bu imparatorluk, Halka'nın dışında, Kanyon'un öbür tarafında yaşayan tüm insanları hakimiyeti altında tutuyordu. MacGil ve kendinden önce gelen yedi sefeli için Vahşi Diyarlar asla bir tehdit oluşturmamıştı; krallığın bir yüzüğe benzeyen eşsiz coğrafyası, onu dünyanın geri kalanından ayıran bir buçuk kilometre kalınlığındaki derin kanyonu ile bu kanyonun içine MacGil'in emriyle kurulan enerji kalkını sayesinde, Vahşi Diyarlar'dan korkmak için pek de bir sebepleri yoktu. Onlarca kez saldırmayı deneyen barbarlar ısrarla kalkını delerek, kanyonu geçmeye çalışmışlardı. Kendisi ve insanları bu halkanın içinde kaldığı sürece herhangi bir tehditten söz edebilmek zordu.

Tabii bu herhangi bir iç tehditle karşılaşılmayacağı anlamına gelmiyordu. Zaten MacGil'i uyutmayan da işte buydu. Bugün şehirde yapılan hazırlıklar, en küçük kızının evlilik töreni içindi. Düşmanlarını kontrol altında tutarak, Doğu ve Batı Halka Krallıkları arasındaki barışı sürdürebilme gayretindeydi.

İki yöne doğru biner kilometre uzanan Halka, tam ortasından bir dağ sırası ile bölünüyordu. Buraya Yüksek Topraklar denirdi. Yüksek Topraklar'ın diğer tarafında yer alan Doğu Krallığı, Halka'nın öbür yarısında hüküm sürüyordu. Asırlardır McCloud hanedanlığı tarafından yönetilen Doğu Krallığı, MacGil'ler ile aralarındaki hassas ateşkes anlaşmasını her zaman bozmaya çalışırdı. Hep bir şeylerden şikayet eden McCloud'lar, Halka'nın kendilerine ait kısmındaki toprakların daha verimsiz olduğunu iddia ederlerdi. Yüksek Toprakları da sürekli tartışma konusu yapan McCloud'lar, tüm dağ sırası üzerinde hak iddia eder ve MacGil'lere ait olan kısmın, kendilerine verilmesini talep ederlerdi. İki taraf arasındaki sınır çatışmaları ve işgal tehditlerinin ardı arkası hiçbir zaman kesilmezdi.

Tüm bunları enine boyuna düşünen MacGil'in sinirleri gerilmişti. McCloud'lar hallerine şükretmeliydiler; çünkü hem verimli topraklarda yaşıyorlar hem de bu topraklar Kanyon tarafından korunuyordu. Halka'nın içinde kendilerine bir yer bulabildikleri için şükretmeliydiler. McCloud'ların saldırmaya cesaret edememesinin tek nedeni, tarihte ilk defa MacGil'lerin bu kadar güçlü bir orduya

sahip olmalarıydı. Fakat tüm bilgeliğiyle MacGil, ufukta bir savaşın olduğunu biliyordu; çünkü hiçbir barış bu kadar uzun sürmemişti. MacGil işte bu yüzden en büyük kızını, McCloud'ların en büyük prensiyle evlendirme kararı vermiş ve düğünün gerçekleşeceği gün gelip çatmıştı.

Aşağı baktığı zaman, rengarenk kıyafetleriyle Yüksek Topraklar'ın iki yanından gelen binlerce insanın kale duvarları içine doluşmasını izleyebiliyordu. Aylardır bugün için hazırlanan halka, her şeyin ihtişamlı ve güçlü görünmesi için devamlı tembihlerde bulunulmuştu. Bu alelade bir düğün değil, McCloud'lara yollanacak bir mesajdı da aynı zamanda.

Şehrin stratejik noktalarına yerleşen yüzlerce askerini izleyen MacGil, durumdan hoşnuttu. Onun istediği işte tam da böyle bir güç gösterisiydi. Fakat gene de biraz gergindi; çünkü iki halkın bir araya gelecek olması, çıkacak taşkınlıklara zemin hazırlıyordu. Alkolün verdiği cesaretle birilerinin yanlış bir şeyler yapmamasını umuyordu. Mızrak ve spor müsabakaları için ayrılan alanlarda göz gezdiren MacGil, o gün düzenlenecek eğlenceleri şöyle bir düşündü. Müsabakalar epey gergin geçecekti. Küçük çaplı da olsa bir orduyla gelecek olan McCloud'ların her karşılaşmayı bir gurur meselesine döndüreceğinden şüphesi yoktu. Bunlardan sadece birinde çıkabilecek anlaşmazlık, anında tam teşekküllü bir çatışmaya dönebilirdi.

“Kralım?”

Kraliçenin nazik elini omzunda hisseden Kral, ona doğru döndü ve bunca yılın ardından bile halen gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündüğü Kraliçesine baktı. Hükümdarlığı boyunca evli olduğu bu kadın ona üçü erkek, toplam beş çocuk vermiş ve bir kere bile şikayet etmemişti. Daha da önemlisi ise Kraliçe'yi en güvenilir danışmanı olarak görüyordu. Bunca yıl içinde kadının, emrindeki erkeklerin hepsinden daha bilge olduğunu anlamıştı. Hatta kendisinden bile daha bilge.

“Politik açıdan önemli bir gün.” dedi Kraliçe. “Fakat aynı zamanda kızımızın düğünü de. O yüzden keyfini çıkarmaya çalış. Ne de olsa bir kere gerçekleşecek bir olay.”

“Elimde hiçbir şey yokken daha az endişelendirdim.” diye cevapladı Kral. “Fakat artık her şeye sahibiz ve bu yüzden sürekli endişeliyim. Güvende sayılırız. Ama ben hiç öyle hissetmiyorum.”

Kadın ona iri ve ela gözleriyle, merhamet dolu bir bakış attı; sanki dünyanın tüm bilgeliği bu gözlerin içine toplanmıştı. Her zaman mahmur bakışlı olan bu gözlerin etrafı içinde yer yer beyazların olduğu, düz kahverengi saçlarla örtülmüştü. Suratındaki birkaç kırışıklık dışında, yıllar ona iyi davranmıştı.

Kraliçe, “Çünkü güvende değilsin.” dedi. “Hiçbir kral değildir. Sarayımızdaki casus sayısı duymak isteyeceğinizden bile fazla. Çünkü bu işler böyledir.”

Adamı öpüp, gülümsedi.

“Keyfine varmaya çalış. Ne de olsa bu bir düğün.” diyen Kraliçe, surlardan aşağı inmeyi başladı.

Kadının gitmesini izleyen Kral, dikkatini tekrar sarayın içine çevirdi. Kraliçesi haklıydı; tıpkı her zaman olduğu gibi. Bu bir düğündü, hem de çok sevdiği kızının düğünü. Yılın en güzel zamanının, en güzel gününde yapılacak olan düğün, baharın zirveye ulaştığı, yazın ise yavaştan kendini gösterdiği bir zamana denk getirilmişti. Doğa ise cıvı cıvıldı. Pembe ile morun, turuncu ile beyazın kapladığı ağaçlar her yerdeydi. Adamlarının yanına inip, kızının evlenmesini izlerken, sarhoş olana kadar bira içmekten daha fazla istediği bir şey yoktu.

Fakat buna olanak yoktu. Kalesinden çıkmadan önce yapması gereken bir sürü iş vardı. Ne de olsa kızının evlenmesi bir kral için yerine getirilmesi gereken onlarca sorumluluk anlamına geliyordu. Konseyi ile masaya oturmalı, çocuklarıyla görüşmeli ve onunla görüşmeyi rica eden birçok insana zaman ayırmalıydı. Eğer biraz acele ederse belki gün batımı seremonisine katılacak vakti bulabilirdi.

*

Üzerine en şık kıyafetlerini giyen MacGil'in, siyah kadife pantolon, altın rengi kemer, mor ve altın renkli en kalite kumaşlardan yapılan cübbesinin altına giydiği şık deriden yapılan botları, dizlerine kadar uzanıyordu. Altından yapılmış gösterişli bir şeridin tam ortasına konmuş yakut

taşından oluşan tacını da kafasına yerleştiren Kral, yanındaki yardımcılarıyla beraber tüm ihtişamıyla kalenin koridorlarında ilerliyordu. Uzun adımlarıyla bir sürü odanın yanından geçerek basamaklardan aşağı inen Kral, önce kraliyet odasının içinden, daha sonra yüksek tavanlı ve mozaik camlarla süslü kabul salonunun devasa kemerinin altından geçti. Bir ağacın gövdesi kadar kalın, eski bir meşe kapının önünde duran Kral'ın yardımcıları hemen yerlerinden fırlayarak, kapıyı onun için açtılar. Burası, Taht Odası'ydı.

MacGil odaya girince içerdeki danışmaların hepsi ayağa kalktı. Devasa meşe kapı ise Kral'ın ardından kapandı.

Kral, her zamankinden daha sert bir tonla, “Oturun.” dedi. Epey yorgun olan Kral, bir krallığın bitmeyen formaliteleriyle şu an uğraşmak istemiyordu. O yüzden işleri bir an önce halletmek niyetindeydi.

Onu her zaman etkilemeyi başaran Taht Odası'nın içinde dolaşmaya başladı. En az on metre yükseklikteki tavanı, tamamen mozaik camdan oluşan bir duvarı ve en az otuz santimetre kalınlıktaki duvarlarıyla bu oda, en az yüz adet yüksek rütbeli kişiyi alabilirdi. Ancak konseyin toplandığı bugünlerde, mağarayı andıran bu odanın içinde sadece kendisi ve birkaç danışmanı olurdu. Danışmanları, odanın çoğunu kaplayan yarım daire biçimindeki bir masaya yerleşirlerdi.

Kral MacGil, odanın tam ortasında yer alan tahtına doğru ilerledi. Tahta ulaşan basamakları çıkıp, taş oyulan altın aslanları da geçtikten sonra kendini koca bir altın bloğundan oyulma, üzeri kıvılcıklı kadife bir astarla örtülü tahtına yerleşti. Kendinden önceki tüm MacGil'ler bu tahtta oturmuşlardı. Kral ne zaman buraya otursa, sanki tüm ataları yanı başındaymış gibi hissediyordu.

Danışmanlarını şöyle bir inceledi. Brom, en önemli Generali ve askeri konulardaki danışmanı; Kolk, Lejyon komutanı; üç nesildir krallara danışmanlık eden Aberthol aralarında en yaşlısı olmakla beraber, bir alim ve tarihçiydi de; Kısa, gri saçları ve asla yerinde durmayan çukur gözleriyle Firth, saray içi işler konusundaki danışmanıydı. Ona asla güvenmemiş olan MacGil, böylesi bir pozisyonun neden var olduğunu da anlamıyordu. Fakat babası ve dedesi her zaman bu unvana sahip birini danışman heyetinde bulundurmışlardı. MacGil de onlara olan saygısından dolayı buna müdahale etmemişti. Hazinesi Owen; dış işleri danışmanı Bradaigh; tahsildarı Earnan; halkla ilişkilerini düzenleyen Duwayne ve asilleri temsilen orada olan Kelvin.

Tabii ki son söz her zaman Kral'a aitti. Fakat herkesin fikrini rahatça belirtebilmesi, her zaman bu krallığının bir parçası olmuştu. Ataları, kişilerin, temsilcileri sayesinde düşüncelerini Saray'a ulaştırabilmesinden her zaman gurur duymuşlardı. Kral ve asiller arasındaki ilişkiler, tarih boyunca her zaman zor olmuştu. Geçmişte hem sarayın hem de asillerin arasında, isyan çıkaranlar ve güç çatışmaları içine girenler olmuştu. Fakat artık bu iki grup arasında tam bir uyum söz konusuydu.

Fakat en çok konuşmak istediği kişiyi odada göremeyen Kral, şaşırmıştı. Argon. Her zaman olduğu gibi kimse nerede ve ne zaman belireceğini bilmiyordu. Bu durum MacGil'i öfkeliyor olsa bile, yapabileceği bir şey yoktu. Argon'un olmaması MacGil'in daha da sabırsızlandırdı. Bir an önce bu işleri halledip, kendini bekleyen diğer binlerce görevle ilgilenmek istiyordu.

Masanın etrafında aralarında beş metre açıklıklarla oturan danışmanlar, meşe ağacından özenle oyulmuş sandalyelerine yerleşmişlerdi.

Owen, “Lordum, izninizle başlayabilirsem.” dedi

“Başlayabilirsin. Fakat kısa tut. Bugün vaktim biraz az.”

“Umuyoruz ki kızınızın bugün alacağı onlarca hediye, sandığımı dolduracaktır. Binlerce insan ödeyeceği haraclar ile size şahsen sunulacak hediyeler ve tavernalarımız ile genelevleri dolduracak kişiler de kasaların dolup taşmasına yetecektir. Fakat aynı zamanda bugünkü kutlamalar için harcanan altınlar da, kasamızdan bir o kadar götürecektir. O yüzden size, halk ve asillere yönelik bir vergi artışı yapılmasını tavsiye ediyorum. Tek sefere mahsus olan bu artış, bugünkü büyük olayın üzerimize yerleştireceği baskıdan bizi az da olsa kurtarabilir.”

Hazinesinin suratındaki endişeli ifadeye gören MacGil için saray kasasının boşaldığını düşünmek bile rahatsız ediciydi. Ancak gene de vergilere yapılacak bir artış istemiyordu.

MacGil, “Dolu bir kasa yerine, insanların bana sadık kalmalarını tercih ederim” diye yanıtladı. “Bizim zenginliğimiz, halkımızın mutluluğudur. Onlara daha fazla dayatmada bulunmak gibi bir niyetim yok.”

“Fakat Lordum eğer bunu-”

“Karar verilmiştir. Başka?”

Owen düşünceli şekilde sandalyesine gömüldü.

Kalın sesli Brom, “Lordum” dedi. “Emriniz üzerine askeri güçlerimizi sarayın çevresinde konuşlandırdık. Herkes gücümüzün boyutlarına tanık olacak. Ancak bu, şehir dışındaki asker sayımızı oldukça azalttı. Ola ki krallığın başka bir bölgesinde saldırı yaşanır, zor durumda kalabiliriz.”

MacGil, Brom’un sözlerini düşünmeye başladı.

“Biz onları beslerken, düşmanlarımızın saldıracağını sanmıyorum.”

Danışmanları güldüler.

“Yüksek Topraklar’dan haber var mı?”

Brom, “Haftalardır hiçbir hareket yaşanmıyor. Anlaşılan o ki, düğün hazırlıkları için askerlerini geri çağırmışlar. Belki barış yapmaya hazırlanıyorlardır” diye cevapladı

MacGil bundan o kadar emin değildi.

“Ya önceden ayarlanan bu düğün işe yaradı, ya da bize saldırmak için başka bir zamanı bekleyecekler” diyen Kral, Aberthol’a dönerek, “Senin fikrin nedir yaşlı adam?” sorusunu yöneltti.

Genzini temizleyen Aberthol’un sesi çatallıydı, “Lordum, babanız ve onun babası katiyen McCloud’lara güvenmezlerdi. Şu an sessiz kalmaları, bir gün seslerini çıkartmayacakları manasına gelmiyor.”

Adamı onaylayan MacGil, görüşleri için ona teşekkür etti.

“Peki ya Lejyon” diye sordu Kral, Kolk’a dönerek.

Soruyu cevaplayan Kolk, “Bugün aramıza yeni çaylaklar katıldı” dedi.

“Oğlum da aralarında mı?”

“Harika bir çocuk olan oğlunuz da onların yanında gururla yerini aldı.”

MacGil ardından Bradaight’e döndü ve “Peki ya Kanyon’un ötesi ne durumda?” diye sordu.

“Lordum, devriyelerimiz geçtiğimiz haftalar boyunca Kanyon’u aşmaya çalışan birçok kişiyle karşılaştı. Barbarların topyekûn bir saldırıya hazırlandıklarına dair işaretler var.”

Danışmanların arasında sessiz bir fısıldaşma oldu. MacGil de duydukları karşısında tedirgin oldu. Enerji kalkanı her ne kadar aşılamaz olsa da, bu olanlar hayra alamet değildi.

“Peki ya böyle bir saldırı olursa?”

“Kalkan devrede olduğu sürece korkmamız gereken bir şey yok. Yüzlerce yıldır kimse onu aşmayı başaramadı. Aksinin olacağını gösteren bir durum da şimdilik yok.”

MacGil bundan o kadar emin değildi. Halka’nın dışından gelebilecek bir saldırı uzun zamandır bekleniyordu. O yüzden MacGil bunun ne zaman gerçekleşeceğini düşünmekten kendini alamadı.

Genizden gelen sesiyle Firth, “Lordum” dedi. “Şunu söylemek zorundayım ki sarayınız, McCloud krallığının önde gelenleriyle dolmuş durumda. Düşmanınız olsun veya olmasın, şu an onlarla iyi geçinmezseniz, bunu hakaret olarak algılayabilirler. Öğleden sonranızı hepsiyle tek tek selamlaşmak için geçirmenizi tavsiye ederim. Bu rütbelilerin yanında geniş bir maiyet var ve söylenene göre bu insanların birçoğu casus.”

MacGil, “Casusların çoktan burada olmadığını kim söyleyebilir ki?” diye sordu. Her zaman şüphelendiği Firth’ü tekrar dikkatle inceledi.

Firth tam cevap vermek için ağzını açıyordu ki artık iyice sıkılan MacGil elini havaya kaldırarak, onu susturdu. “Eğer tüm diyecekleriniz bu kadarsa, artık kızımın düğününe katılmak için ayrılmam gerek.”

Kelvin, “Lordum,” dedi. “Son bir şey daha var; en büyük çocuğunuz evlendirildiğinde uyulması gereken geleneğimiz. Şimdiye kadar tüm MacGil’ler böyle günlerde kendilerine bir

halef seçmişlerdir. İnsanlar sizden de aynısını bekleyeceklerdir. Çoktan aralarında tartışmaya başladılar bile. Onları hayal kırıklığına uğratmanızı tavsiye etmem. Özellikle Hanedan Kılıcı halen yerindeyken.”

MacGil, “En verimli çağımdayken kendime bir halef seçmemi mi istiyorsun?” diye sordu.

Şaşırın Kelvin, “Saygısızlık etmek istemiştin, Lordum” dedi.

MacGil elini kaldırdı. “Geleneği biliyordum. Doğrusu, ben de bugün bir isim vermeyi düşünüyordum.”

Firth, “Kim olduğunu önce bize söylemeniz mümkün mü?” diye sordu.

Kaşlarını çatarak adama bakan MacGil sinirlenmişti. Bu geveze herife hiç güvenmiyordu.

“Zamanı geldiğinde öğrenirsin.”

Ayağa kalkan MacGil’e odadaki herkes eşlik etti. Eğilerek onu selamladıktan sonra hızla odadan ayrıldılar. MacGil uzun bir süre yerinden kıpırdamadan düşüncelere daldı. İşte böyle günlerde kral olmaktan nefret ederdi.

Tahtından inen Macgil’in botlarının çıkardığı sesler odada yankılandı. Meşe kapıyı tek başına açtıktan sonra, yandaki başka bir kapıdan içeri girdi.

Girdiği bu rahat odanın sunduğu sessizlik ve huzuru her zaman memnuniyetle karşıladı. Yüksek ve kemerli bir tavana sahip bu odanın uzunluğu baştan sonra en fazla otuz metreydi. Duvarların birindeki küçük bir vitray haricinde odanın tamamı taştandı. Vitrayın sarı ve kırmızı camından içeri akan ışıklar bomboş odadaki tek bir cismi aydınlatıyorlardı.

Hanedan Kılıcı.

Kılıç, odanın tam ortasında idi. Yerleştirildiği demir ayaklı masanın üzerine, karşısındakini baştan çıkarmaya çalışan bir kadın gibi uzanmıştı. MacGil çocukluğundan beri yaptığı gibi ona yavaşça yaklaştıktan sonra, etrafından dönerek, incelemeye başladı. Hanedan Kılıcı. Tüm krallığın gücünü aldığı bu efsanevi kılıç, bir nesilden diğerine aktarılırdı. Onu yerinden kaldıracak güçte olacağı söylenen Seçilmiş Olan’ın, ömrünün sonuna kadar tüm krallığı yöneteceğine, ayrıca Halka’yı iç ve dış, tüm tehlikelerden koruyacağına inanılırdı. Büyürken hakkındaki efsaneleri dinlemeyi çok sevdiği bu kılıcı, kral olduğu zaman kaldırmayı denemişti. Sadece MacGil soyundan gelen kişilerin el sürmesine izin verilen bu efsanevi kılıcı, kendisinden önceki tüm krallar gibi o da yerinden hareket ettirememişti. Oysaki bu güce sahip olduğundan ve bu görev için seçilenin kendisi olacağından çok emindi.

Fakat yanılmıştı. Tıpkı kendinden önceki tüm MacGil’ler gibi. Ve sanki bu başarısızlığı, yıllar içinde tüm krallığına bir leke gibi sürünmüştü.

Şimdiye kadar kimsenin yapısını anlayamadığı gizemli bir metalden yapılmış olan kılıcı dikkatli inceledi. Kökeni ise hepten belirsiz olan bu kılıç için kimileri bir depresyon sırasında yeryüzünden yükseldiğini söylerlerdi.

MacGil için bu kılıca bakmak her zaman acı verici bir deneyimdi. Belki iyi bir kraldı; fakat kesinlikle Seçilmiş Olan değildi. Halkı da bunu bilirdi. Düşmanları da. Ne kadar iyi bir kral olursa olsun, asla Seçilmiş Olan olamayacaktı.

Zaten olsaydı, sarayındaki huzursuzluğun ve ona karşı hazırlanan entrikaların epey azalacağından şüphesi yoktu. Halkı ona daha fazla güvenirken, saldırmak, düşmanlarının aklına bile gelmeyecekti. İçten içe kılıcın ortadan kaybolmasını ve bu efsanenin unutulmasını istiyordu. Ancak bunun asla gerçekleşmeyeceğinin de farkındaydı. İşte efsaneler güçlerini de, lanetlerini de bundan alırlardı. Bir ordudan bile güçlü oluşlarından.

En az bininci kez kılıcı inceleyen MacGil, her zamanki gibi onu yerinden kaldıracak kişinin kim olduğunu merak etti. Onun kanından gelen kim böylesi bir güce sahip olacaktı? Kendine bir halef seçmesi gerektiğini hatırlayan MacGil, *acaba içlerinden birinin yazgısında bu kılıcı kaldırmak var mıdır*, diye düşündü.

Aniden, “O kılıcın yükü çoğu ağırdır.” diyen bir ses duydu.

Hızla o yöne dönen MacGil, küçük odada başka birinin daha olmasına şaşırmıştı.

Argon kapının yanında dikiliyordu. Sesi duyduğu an kime ait olduğunu anlayan MacGil, toplantıya zamanında gelmeyen Argon'a kızgın olmasına kızgındı, ancak adamın bu ani belirişi karşısında memnun olmuştu.

MacGil, "Geç kaldın" dedi.

Argon, "Senin zaman kavramın bana bir şey ifade etmiyor" diye cevapladı.

MacGil bakışlarını tekrar kılıca döndürdü.

MacGil içten bir sesle "Onu kaldıracabileceğimi hiç düşünmüş müydün?" dedi. "Kral olduğum o gün?"

Argon kesin bir sesle, "Hayır" dedi.

MacGil dönerek, adama baktı.

"Kaldıramayacağımı biliyordun değil mi? Bunu öngörmüş müydün?"

"Evet."

MacGil bunun üzerine düşünmeye başladı.

"Bu kadar net cevaplar verdiğin zamanlar bir tedirginlik hissediyorum. Normalde böyle değildir."

MacGil, sessizliğini koruyan Argon'un cevap vermeyeceği anladı.

MacGil, "Bugün varisimi belirliyorum" diye devam etti. "Onu böylesi bir günde belirlemek bana manasız geliyor. Bir kralın çocuğunun düğünden alacağı zevki ortadan kaldırıyor."

Argon, "Belki bir kralın böylesi şeylerden fazla zevk almaması gerekir" diye cevapladı.

Kendini savunmaya çalışan MacGil, "Fakat hüküm süreceğim yıllar henüz çok fazla" dedi.

Argon, "Belki sandığın kadar fazla değildir" dedi.

Meraklanan MacGil dikkatle Argon'a baktı. İma ettiği bir şey mi vardı?

Ancak Argon konu hakkında başka bir şey demedi.

"Altı çocuk. Sence hangisini seçmeliyim?" diye sordu MacGil.

"Bana neden soruyorsun ki? Seçimini çoktan yaptın."

MacGil ona baktı. "Sezgilerin fazla kuvvetli. Evet, bir seçim yaptım. Fakat yine de senin ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum."

"Bence bilgece bir tercihte bulundun" dedi Argon. "Fakat unutma; bir kral mezarından yönetemez. Sen istediğin kadar seçimini yapmış ol, son kararı verecek olan kaderdir."

MacGil içten bir şekilde, "Yaşayacak mıyım, Argon?" diye sordu. Önceki gece onu uykusundan kaldıran dehşet verici kabusu gördüğünden beri bu soruyu sormak istemişti.

"Kabusumda bir karga vardı" diye devam etti. "Birden ortaya çıkarak, tacımı çaldı. Ondan sonra gelen başka bir karga ise beni havalandırıp, uzaklara götürmeye başladı. Arkamı dönüp baktığım zaman, tüm krallığımın yerle bir olduğunu gördüm. Ben oradan uzaklaşırken, her yer siyaha bürünmeye başlamıştı."

Bir cevap vermesini beklediği Argon'a, yaşanan gözleriyle baktı.

MacGil, "Bu sadece bir rüya mıydı? Yoksa bir anlamı var mı?" diye sordu.

"Rüyalar her zaman bir rüyadan fazlasıdır, öyle değil mi?"

Bunu duymak MacGil'i mahvetti.

"Bana en azından tehlikenin nereden geleceğini söyle?"

Argon ona doğru yaklaşarak doğrudan gözlerinin içine baktı. Adamın bakışları o kadar kuvvetliydi ki, MacGil kendini sanki birinin gözlerine değil de, bambaşka bir alemin içine bakıyormuş gibi hissetti.

Kulağına doğru eğilen Argon, şunları fısıldadı, "Her zaman olduğu gibi, sandığından daha da yakın birinden."

4

Thor, yolda yalpalayarak ilerleyen bir at arabasının arkasındaki samanların içine saklanmıştı. Dün gece yola ulaşmayı başarmış ve saatlerce saklanabileceği büyüklükte bir at arabasının geçmesini beklemişti. O beklerken havanın kararmış olması, kimseye görünmeden samanların içine atlamasını hayli kolaylaştırmıştı. Şansına arabanın sürücüsü onu fark etmemişti. Thor bu aracın doğrudan Kraliyet Sarayı'na gidip gitmediğinden emin olmasa bile en azından o yöne doğru gittiğini biliyordu. Hem ayrıca epey büyük olan bu arabanın yolunun her halükarda oradan geçeceğini farz etmek, yanlış olmazdı.

Yol boyunca gözüne uyku girmeyen Thor, devamlı Sybold ile olan karşılaşmasını düşünüp durdu. Ayrıca Argon'u da tabii. Ve onu bekleyen kaderini. Geride bıraktığı evini. Annesini. Sanki evren onun isteklerine cevap vermiş ve onu, köyde yaşamaktan başka bir kaderin beklediğini göstermişti. Ellerini başının altına alarak, yırtık brandanın altından gökyüzünü izlemişti. Bunca uzakta olmalarına rağmen var güçleriyle parlayan yıldızlara bakmıştı.

İç i neşeyle dolup taşıyordu. Hayatında ilk defa böyle bir maceraya atılıyordu. Neresi olduğunu bilmes e de, yollardaydı işte. Öyle ya da böyle, Kraliyet Sarayı'na varacaktı.

Thor tekrar gözlerini açtığında, dün gece uyuya kalmış olduğunu anladı. Çünkü sabah olmuş, brandanın deliklerinden içeri güneş ışıkları sızmaya başlamıştı. Derhal doğrularak etrafını şöyle bir inceledikten sonra, uyuduğu için kendine kızdı. Yakalanmadığına şükredip, bundan sonra daha dikkatli olmak için kendini tembihledi.

Yoluna devam eden araba artık önceki kadar sallanmıyordu. Thor bunun ne anlama geldiğini anladı; daha iyi bir yol, şehre yaklaştılar demek oluyordu. Kafasını arabanın kenarından çıkaran Thor, üzerinde tek bir kayanın bile olmadığı pürüzsüz yolu gördü. Kraliyet Sarayı'na yaklaştıklarını anlayınca, iyice heyecanlandı.

Thor arabanın arkasında dışarı baktığı zaman inanılmaz etkilendi; tertemiz sokaklarda müthiş bir hareketlilik vardı. Her birinin farklı şeyler taşıdığı tüm boyut ve cinslerdeki yük arabaları, yolları doldurmuştu; bunların bazıları kürkler, bazıları halılar, kimisi ise tavukları taşıyordu. Arabaların aralarında yürüyen tüccarların yanında genelde bir hayvan sürüsü oluyor, olmayanlar ise satacakları ürünleri kafalarının üzerindeki sepette taşıyorlardı. Dört adamın taşıdığı iç i ipek dolu bir bohça, sopalarla dengede tutuluyordu. Tüm bu insanlar, tek bir yöne doğru ilerliyorlardı.

Thor'un iç i sevinçle dolmuştu. Daha önce ne böylesi bir zenginlik, ne de bu kadar çok insan görmüşü. Küçük köyünden dışarı hiç adımını atmamış olan Thor'u, insanlarla dolup taşan bu sokaklar şaşkına döndürmüştü.

Tahtayı döven at nallarının sesini işiten Thor arabadan dışarı eğilerek, aşağı baktığı zaman, bir köprüyü geçiyor olduklarını gördü. Köprünün aşağısındaki hendeği fark ettiği zaman ise asma bir köprüyü üzerinde olduklarını anladı.

Kafasını tamamen dışarı çıkarmasıyla, devasa büyüklükteki taş sütunları ve üzerlerindeki demir kapıyı görmesi bir oldu. Kral Kapısı'ndan geçiyor olmalıydılar. Şimdiye kadar gördüğü en geniş kapıydı. Kapının, altındaki kazıklarla beraber üzerine indiğini düşündü; *kesin ortadan ikiye ayrılırdım*, diye düşündü. Girişte nöbet tutan dört Gümüş, onu heyecanlandırdı.

Uzun, taştan yapılmış tünelde bir süre ilerledikten sonra tekrar gökyüzüne kavuştular. Nihayet Kraliyet Sarayı'na varmışlardı.

Thor'un akli halen bu durumu almıyordu. Buradaki insan sayısı, dışardakinden bile daha fazlaydı. Kusursuz şekilde kesilmiş geniş çimenliklerin her yerinden çiçekler fışkırıyordu. Genişleyen yolun her bir yanında tezgahlar ve stantlar kuruluydu. Tüm bu keşmekeşin ortasında ise Kral'ın adamları mevzilenmişlerdi. Üzerlerine zırhlarını giymiş bu savaşçıları gören Thor, doğru yere geldiğinden artık emindi.

Aşırı heyecanlanarak farkında olmadan ayağa kalkan Thor, aracın durmasıyla arkaya doğru samanların içine uçtu. O daha kendini toparlayamadan, ona öfkeyle bakan paçavralar içindeki yaşlı ve kel bir adamla göz göze geldi. Samanların içine doğru uzanan araba sürücüsü, kemikli ellerini Thor'un bileklerini sararak, çocuğu dışarı çekti.

Toprak yola kış üstü düşen Thor'u gören insanlar, gülmeye başladı.

“Benimle tekrar yolculuğa çıktığında evlat, bu sefer zincire vurulmuş olacaksın. Dua et ki Gümüşler'i çağırmiyorum!”

Arkasını dönen yaşlı adam yere tükürdükten sonra hızla yük arabasına geri döndü ve kamçısıyla atları tekrar yola koydu.

Utanan Thor kendini toparlayak yavaşça ayağa kalktı. Yoldan geçenler arasında ona sırttan birkaç kişiye sertçe baktı. Üzerindeki tozu atıp, üstüne başına çekidüzen verdi. Gururu incinmiş olabilirdi, ama vücudu sağlandı.

Etrafına bakınıp, *buraya kadar gelmeyi başarmak bile bir şeydir*, diye düşündü. Neşesi tekrar yerine gelen Thor, gözün alabildiğine uzanan saray avlusunun muhteşem görüntüsü karşısında kendinden geçti. Avlunun tam ortasında tüm ihtişamıyla yükselen sarayın etrafı upuzun taş duvarlarla çevriliydi. Bu duvarların üzerinde yer alan siperlerin her noktasında Kral'ın askerleri dolaşıyordu. Thor'un etrafı kusursuz şekilde kesilmiş bakımlı çimenlerle sarılıydı. Taşla döşenmiş geniş meydanlar ağaçlarla sarılıydı ve kiminin orta yerinde süs havuzları bulunuyordu. Burası adeta bir şehir gibiydi ve her yeri insan kaynıyordu.

Her çeşit insan, tüccarlar, askerler, mevki sahibi insanlar, koşturmaca içindeydi. Thor en sonunda tüm bu insanların özel bir şeyler için hazırlandıklarını anlayabildi. Etrafa sandalyeler yerleştiriliyor ve bir sunak dikiliyordu. *Sanırım düğün hazırlığı var*, diye düşündü Thor.

Atlıların mızrak dövüşü için hazırlandığı toprak pisti görünce inanılmaz heyecanlandı. Başka bir arazide uzaktaki hedeflere mızrak atanları, bir diğerinde ise samandan hedeflere nişan alan okçuları fark etti. Sanki her yerde ilerleyen saatlerde yapılacak yarışmalar için bir hazırlık vardı. Ut, flüt ve zil çalan müzisyenler etrafta dolaşüyor, şarap dolu koca variller yerlerde yuvarlanıyor ve upuzun masalara örtüler seriliyordu. Buraya tam da bir kutlama esnasında geldiğini anladı.

Tüm bunlar çok etkileyici olsa da, Thor bir an önce Lejyon'un yerini tespit etmek istiyordu. Çoktan geç kalmış olduğunun farkındaydı ve kendini bir an önce onlara tanıtmak istiyordu.

Gördüğü ilk kişinin yanına doğru ilerledi. Yaşlı adamın kan lekeleriyle dolu önlüğünden bir kasap olduğu anlaşılıyordu. O da şehirdeki herkes gibi bir telaş içindeydi.

Thor, “Affedersiniz, efendim” dedi adamı kolundan tutarak.

Kasap, Thor'un eline iğrenerek baktı.

“Ne var çocuk?”

“Kraliyet Lejyonu'nu arıyordum da, acaba nerede çalıştıklarını biliyor musunuz?”

Sinirlenen kasap, “Haritaya benzer bir halim var mı?” dedikten sonra ortadan kayboldu.

Adamın kabalığı Thor'u şaşırtmıştı.

Gördüğü bir sonraki kişiye, masaları çiçeklerle süsleyen bir kadına doğru yaklaştı. *Bu kadın bilmese bile masada çalışan diğer kadınlardan biri elbet bilir*, diye düşündü.

“Özür dilerim, hanımefendi” dedi. “Kraliyet Lejyonu'unun nerede konuşlandığını biliyor olabilir misiniz?”

Ondan en fazla birkaç yaş büyük olan kadınlar birbirlerine bakıp, kıkırdadılar. Aralarından en büyüğü Thor'a baktı.

“Onları yanlış yerde arıyorsun” dedi. “Burada herkes eğlenceler için hazırlanıyor.”

“Ancak bana Kraliyet Sarayı'nda çalıştıkları söylenmişti” dedi kafası karışan Thor.

Kadınlar gene gülmeye başladı. Ellerini beline koyan en büyükleri kafasını salladı. “Sanki Kraliyet Sarayı'na ilk defa gelmiş gibi konuşuyorsun. Buranın ne kadar büyük olduğunun farkında mısın sen?”

Kadınlar güldükçe suratı kızaran Thor hızla oradan ayrıldı. Alay edilmek hoşuna gitmemişti.

Kraliyet Sarayı'nın etrafını saran onlarca yolu inceledi. Taş duvarların arasından uzanan birçok geçit vardı. Burası kendini küçük hissetmesine neden oluyordu. Gitmek istediği yeri günlerce arasa dahi bulamayacağını düşünmeye başladı.

Aniden aklına bir fikir geldi. Lejyon'un yerini bir askerden öğrenecekti. Bu askerlere yaklaşma fikri her ne kadar onu biraz ürkütse de, bunu yapmaya mecburdu. En yakınındaki girişlerden bir tanesinde nöbet tutan askerin yanına, onu şehirden atmayacağını umut ederek koştu. Dimdik duran asker, gözlerini ileriye dikmişti.

Tüm cesaretini toplayan Thor, "Kraliyet Lejyonları'nı arıyorum" dedi.

Yerinden kımıldamayan asker Thor'u görmezden geliyordu.

Askerin dikkatini çekmekte kararlı olan Thor daha yüksek bir sesle, "Dedim ki, Kraliyet Lejyonları'nı arıyorum" dedi.

Asker birkaç saniye sonra bakışlarını Thor'un üstüne indirdi. Öfkelenmiş gözüküyordu.

Israrını sürdüren Thor, "Nerede olduğunu söyleyebilir misin?" dedi.

"Senin onlarla ne işin olabilir ki?" diye sordu asker.

"Oldukça önemli bir iş" diyen Thor, askerin onu sıkıştırabilme ihtimalinden korkmuştu.

Bakışlarını tekrar ileriye doğrultan asker, Thor orada değilmiş gibi davranmaya devam etti. Thor'un kalbi kırılmıştı ve askerin ona asla cevap vermeyeceğinden korkmaya başladı.

Thor için sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından asker sorusunu cevapladı. "Doğru kapısından gir, ardından gidebildiğin kadar kuzeye git. Orada üçüncü kapıdan içeri gir ve sağa döndükten sonra tekrar ilk sağa doğru yönel. Taş kemerlerden ikincisinin altından geçtikten sonra onların kapılarına varacaksın. Ancak şimdiden söyleyeyim ki vaktini boşa harcıyorsun. Çünkü yabancıları eğlendirmek gibi bir görevleri yoktur."

İşte Thor'un duymak istediği buydu. Bir an daha kaybetmeden askere arkasını dönerek meydana doğru koştu ve askerin verdiği yol tarifini takip etmeye başladı. Adamın dediklerini unutmamak için sürekli kafasında tekrarlıyordu. Gökyüzünde iyice yükselmiş olan güneşe bakıp, geç kalmamak için dua etti.

*

Kraliyet Sarayı'nın karmaşık yollarında var gücüyle koşarak askerin dediklerine harfiyen uymaya çalışıyordu. *Umarım kaybolmamışımdır*, diye düşündü. Avluya ulaştığı zaman tüm kapılar karşısına çıkmıştı ve o üçüncü olandan içeri girerek askerin dediği yol ayrımlarını aynen döndü. Dakika başı artan insan sayısı hızla ilerlemesine engel oluyordu. Müzisyenler, palyaçolar, akrobatlar yani kısaca her türden insana omuz attı.

Onsuz başlayacak seçmeleri düşünmek bile istemiyordu. Attığı her adımda etrafına dikkatle bakarak onu yönlendirebilecek bir tabela arıyordu. Bir kemerin altından dönerek, başka bir yola girdiğinde karşısına çıkan yapı aradığı şeyden başkası olamazdı; taştan yapılma, küçük çaplı bir kolezyum. Yapının tam ortasında askerlerin nöbet tuttuğu devasa bir kapı vardı. Yapının içinden gelen haykırma seslerini duyan Thor'un içi kıpır kıpır oldu. Aradığı yeri sonunda bulmuştu.

Soluklanmak için bile durmadan koşmaya devam etti. Kapıya gelen çocuğu gören iki muhafız ileri doğru birer adım atarak mızraklarını girişi engelleyecek şekilde aşağı indirdiler. Üçüncü bir muhafız elini kaldırarak Thor'a yaklaştı.

Asker, "Dur orada" diye emretti.

Nefesi kesilmiş halde olan Thor heyecanını zor da olsa bastırmaya çalışıyordu.

"Anla...mıyor...su...nuz". Güçlkle nefes alan Thor'un ağzından kelimeler zar zor çıkıyordu. "İçerde olmalıyım. Geç bile kaldım."

"Ne için geç kaldın?"

"Seçmeler."

Çopur suratlı, kısa bir adam olan muhafız, Thor'a küçümseyerek bakan arkadaşlarına döndü. Tekrar Thor'a dönen adamın suratında küçümseyici bir ifade vardı.

“Adaylar saatler önce kraliyete ait araçlarla buraya getirildi. Eğer onlarla gelmediysen burada işin yok demektir.”

“Fakat anlamıyorsunuz. İçeri girm—”

İleriye fırlayan muhafız Thor'un yakasına yapıştı.

“Asıl anlamayan sensin, seni terbiyesiz velet. Ne cüretle buraya gelir de, zorla içeriye girmeye çalışırsın? Seni zincire vurmadan buradan defol.”

Muhafız tarafından itilen Thor az kaldı yere düşüyordu.

Adamın gövdesine vuran elinden çok, içeriye girememenin acısını yaşıyordu. Bu duruma içlerlemişti. Bunca yolu kalkıp da bir muhafız tarafından kendini kanıtlama şansının elinden alındığını görmek için gelmemişti. İçeri girmekte kararlıydı.

Muhafızlardan uzaklaşan Thor, yuvarlak yapının etrafında saat yönünde ilerlemeye başladı. Aklına bir plan gelmişti. Adamların görüşünden çıkana kadar beklemiş, sonra biraz hızlanarak gizlice duvarların dibinden ilerlemeye başlamıştı. Arkasını dönüp izlenmediğine emin olduktan sonra koşmaya başladı. Binanın etrafında yarım tur attıktan sonra içeriye giren başka bir giriş buldu; tam üstündeki kemerli açıklık demir çubuklarla engellenmişti. Thor çubuklardan birinin yerinde olmadığı fark etti. Tam o anda içerden yükselen bağırsı görebilmek için kendini yukarıya çekti.

Karşılaştığı görüntü onu heyecalandırdı. Adaylar, kendi ağabeyleri de, bu yuvarlak ve devasa antrenman sahasının her yanına yayılmışlardı. Bunlardan bazıları bir düzine Gümüş'ün karşısına dikilmiş ve aralarında dolaşan rütbelilerin emirlerini dinliyorlardı.

Arenanın başka bir noktasında yer alan bir grup aday ise onları dikkatle inceleyen bir askerin gözetimi altında uzaktaki hedefe mızraklar fırlatıyorlardı. Aralarında biri hedefi iskaladı.

Thor bu haksızlığa daha fazla dayanamayacaktı. O hedefleri pekala vurabilirdi; diğerlerinden hiçbir eksiği yoktu. Sadece daha genç ve ufak tefek olduğu için böyle dışarda bırakılması adil değildi. Sırtında aniden hissettiği el onu aşağı çekerek, yere yuvarladı. Bu sert düşüş onu nefessiz bıraktı. Kapıda karşılaştığı muhafız öfkeyle ona bakıyordu.

“Sana ne demiştim evlat?”

Thor henüz yerinden bile kıpırdamadan adam ona sert bir tekme indirdi. Kaburgalarında büyük bir acı hisseden Thor daha kendini toparlayamadan adam kendini ikinci tekme için hazırlıyordu.

Fakat Thor adamın ayağını tutarak çekti. Bunun üzerine dengesini kaybeden muhafız yere kapaklandı. Thor da adam da neredeyse aynı anda tekrar ayakları üzerine fırladılar. Thor yaptığı şeyin doğurabileceği sonuçları düşününce epey korktu. Muhafız nefretle ona bakıyordu.

Gözleri dönmüş haldeki muhafız, “Sana yapacağım tek şey zincirlemek olmayacak” dedi. “Yaptığın şeyin bedelini ödeyeceksin de. Kimse Kral'ın muhafızlarına el süremez. Artık Lejyon'a katılmayı unut. Zindanlarda çürüyüp gideceksin! Tekrar gün yüzü görebilirsen kendini şanslı say!”

Bir zincirin ucuna bağlanmış kelepçelerr çıkan muhafız, intikam isteyen bir suratla Thor'a yaklaşmaya başladı.

Thor acilen yapabilecek bir şeyler düşünmeye başladı. Zincire vurulmak istemese de bir kraliyet muhafızına zarar vermek istemiyordu. Bir an önce bir çözüm bulmalıydı.

Aklına sapanı geldi. Hızla yerden aldığı bir taş sapanı yerleştirerek adama fırlattı.

Adamın parmaklarına çarpan taş, elindeki zincirleri düşürmesine neden oldu. Muhafız acı içinde bağırmaya başladı.

Muhafız bu sefer Thor'a ölümcül bir bakış attı ve metalik bir çınlamanın eşliğinde kılıcını çekti.

Suratına karanlık bir ifade oturan adam, “Bu yapacağın son hataydı” dedikten sonra saldırıya geçti.

Thor başka bir şansı kalmamıştı; bu adamın Thor'un peşini bırakmaya niyeti yoktu. Sapanı tekrar bir taş koyup fırlattı. Onu öldürmek değil de durdurmak istediği için daha dikkatli nişan almıştı.

O yüzden kalbi, burnu, gözü veya kafası yerine Thor, adamı durduracağından emin olduğu bir noktaya doğru taşı fırlattı.

Tam bacaklarının arasına.

Taşı var gücüyle değil, muhafızı durduracak bir şiddette fırlatmıştı.

Hedefi on ikiden vurdu.

Elinden kılıcını düşüren adam bacaklarının arasını tutarak önce dizlerinin üzerine, ardından da yere düşerek bir top gibi kıvrıldı.

Adam acılar içinde, “Bunun için asılacaksınız!” dedi. “MUHAFIZLAR! MUHAFIZLAR!”

Kafasını kaldıran Thor, üzerine doğru koşan Kraliyet Muhafızları’nı gördü.

Ya şimdi ya da asla.

Bir saniye daha kaybetmeden tekrar açıklığa tırmandı. Arenanın içine atlayarak, kendini tanıtmak zorundaydı. Ve onu engelleyecek herkesle dövüşmeye hazırды.

4

MacGil kalesinin üst katlarında kendi özel işleri için kullandığı kabul odasındaydı. Bu odaya özgü olan tahtadan oyulma tahtının üstünde oturmuş, karşısında duran dört çocuğuna bakıyordu. Aralarında en büyük olan Kendrik yirmi beş yaşındaydı; gerçek bir savaşçı ve çentilmedi. İçlerinde MacGil'e en çok benzeyenin o olması ironikti; çünkü Kendrik bir piçti. MacGil'in uzun süre önce unuttuğu bir kadından kalma bir hatıra. Kraliçe'nin tüm itirazlarına ve onun asla tahta çıkamayacağını söylemesine rağmen Kral bu çocuğu öz evlatlarından ayırmamıştı. Aslında bu durum MacGil' epey üzüyordu; çünkü Kendrik tanıdığı en nitelikli insanlardan biriydi ve tahtı için gurur duyduğu bu genç adamdan daha uygun birini düşünemiyordu.

Hemen Kendrik'in yanında ise pek iç açıcı durumda olmayan, yirmi üç yaşındaki ilk öz evladı duruyordu. Çelimsiz, avurtları içine çökmüş ve rahatsız edici bakışlara sahip olan Gareth'in özellikleri ağabeyinin tam tersiydi. Açık sözlü bir kişi olan Kendrik'in aksine Gareth, düşüncelerini herkesten saklardı. Gurur sahibi ve asil bir kişi olan Kendrik'in yanında Gareth, karakersiz ve yalancı biri sayılırdı. Oğlu hakkında böyle düşünmek MacGil'i çok üzerdi ve bunu düzeltmek için defalarca uğraşmıştı; ancak gençlik yıllarından sonra Gareth'in nasıl biri olacağını az çok anlamıştı; kafasında üç kağıtlar çeviren, güce aç ve akla gelebilecek en kötü şekillerde hırslı bir insan. Ayrıca MacGil oğlunun kadınlardan değil de erkeklerden hoşlandığını çok iyi biliyordu. Diğer kralların çocuklarını dışlayacağı yerde, daha açık fikirli olan MacGil, böylesi bir şeyin insanın çocuğunu sevmemesi için yeterli olamayacağını düşünüyordu. O yüzden erkeklerden hoşlanan oğlunu bunun için asla suçlamadı. Onu sevmemesinin nedeni, artık daha fazla görmezden gelemediği düzenbaz yanıydı.

Gareth'in hemen yanında ikinci doğan kızı vardı. Kısa bir süre önce on altı yaşına basmış olan Gwendolyn, Kral'ın görmüş olduğu en güzel kızdı belki de. Fakat kızın kişiliği, güzelliğini bile geride bırakıyordu; nazik, cömert ve dürüst olan bu kız, Kral'ın tanıdığı en hoş genç kadındı. Bu yanıla Kendrik'e benziyordu. Bir kızın babasını ne kadar sevebilirse Kral'ı o kadar seven bu genç kadının sadakati, babasını ona hayran bırakıyordu. Oğullarına nazaran kızıyla daha çok gururlanıyordu.

Hemen kızın yanında duran genç adam ise Kral'ın erkeklige ilk adımlarını atan en küçük çocuğu Reece'di. Epey atılgan olan on dört yaşındaki bu genç adamın Lejyon'a girebilmek için gösterdiği çabalar onun gelecekte nasıl bir adam olacağını kanıtlamaya yetiyordu. Bir gün onun harika bir evlat ve lider olacağından kuşkusu yoktu. Ancak o güne henüz vardı. Bu genç adamın öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Çocuklarını inceleyen MacGil'in onlarla ilgili duyguları karışıkı. Gurur ve hayal kırıklığı iç içeydi. Ayrıca bu görüşmede iki çocuğunun eksik olması biraz sinirlerini bozmuştu. En büyükleri olan Luanda'nın düğüne hazırlandığı için burada olmaması gayet normaldi. Hem zaten başka bir krallığa gelin olarak gideceği için tahtın varisiyle ilgili yapılan bu toplantıya katılması için bir neden de yoktu. Ancak on sekiz yaşındaki ortanca oğlu Godfrey'in onu ciddiye almamış olması Kral'ı epey bozmuştu.

Henüz çocuk yaşlardan beri krallık işlerine karşı ne kadar ilgisiz olduğunu açıkça gösteren Godfrey'in ülkeyi hiçbir zaman yönetemeyecek olması bilinen bir şeydi. Bunun yerine Godfrey tüm gününü meyhanelerde kötü niyetli insanlarla geçiriyor ve kraliyet ailesinin ismine sürekli leke sürüyordu. Tembel bir insan olan Godfrey günün yarısını uyuyarak, diğer yarısını içki içerek geçiriyordu. Kral hem onun burada olmayışına seviniyor hem de yokluğunda yediği haltları düşünerek, kendi adına utanıyordu. Onun gelmeyeceğini önceden tahmin eden Kral, adamlarını erken saatlerde meyhanelere yollayıp, onu getirmelerini emretmişti. Şu an hep beraber, sessizlik içinde onu bekliyorlardı.

Ağır meşe kapı sonunda açıldı ve muhafızlar Godfrey'i sürükleyerek içeri girdiler. Godfrey'i odanın içine doğru itekledikten sonra ise kapıyı kapayarak dışarı çıktılar.

Diğer çocuklarının hepsi bakışlarını Godfrey'e çevirdiler. Derbeder haldeki Godfrey yarı çıplaktı ve leş gibi içki kokuyordu. Tıraşsız suratını onlara döndürerek, gülümsedi. Her zamanki gibi saygısızdı.

“Merhaba baba” dedi. “Yoksa tüm eğlenceyi kaçırdım mı?”

“Sesini kesip kardeşlerin gibi ben konuşana kadar bekleyeceksin. Yoksa tanrı yardımcım olsun ki seni sıradan bir mahkum gibi zindanlarda zincire vurdururum. Ve içkiyi bırak, kendine yiyecek bir şey bulamamanı sağlarım.”

Godfrey küstah bakışlarıyla babasına adeta meydan okuyordu. Kral bu bakışların ardında sanki bir güç, kendisine benzettiği bir yan gördü. Bir gün iyi amaçlara hizmet edebilecek bir pırıltı. Tabii bunun için Godfrey'in önce biraz iradeli olması gerekiyordu.

Sonuna kadar küstahlığı elden bırakmayan Godfrey, nihayet direnmekten vazgeçip babasının sözlerine uydu.

MacGil beş çocuğunu da incelemeye başladı; piç, namussuz, sarhoş, kızı ve en küçük evladı. Bu ilginç karışımın kendisinin eseri olması ona şaşırtıcı geliyordu. Ve şimdi en büyük kızının düğününde kalkıp bir de bu grup arasından kendine bir varis seçmesi gerekiyordu. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Boşuna uğraşmış olacaktı; ne de olsa en verimli çağındaki MacGil en az otuz sene daha tahtta oturmayı düşünüyordu. Bugün seçeceği varis belki onlarca yıl tahta oturamayacaktı bile. Bu gelenek epey canını sıkıyordu. Belki atalarının zamanında işe yarıyordu, ama şuan kesinlikle kullanışlı değildi.

Boğazını temizledi.

“Bugün burada bir geleneğimiz sebebiyle toplandık. Sizin de bildiğiniz gibi en büyük kızımın evlendiği gün kendime bir varis seçmem gerekiyor. Ölmem halinde, bu krallığı annenizden daha iyi yönetecek birinin olamayacağına şüphem yok. Fakat krallık yasaları sadece kral çocuklarının bu göreve getirilebileceğini söylüyor. İşte bu yüzden, bir seçim yapmam lazım.”

Soluklanan MacGil düşünüyordu. Sessizliğin çöktüğü oda beklentilerle dolup taşıyordu. Her bir çocuğunun yüzünde farklı bir ifade vardı. Asla seçilmeyeceğini bilen piç, çoktan pes etmişti. Hırstan gözü dönmüş üçkağıtçı ise kendisinin seçileceğini emin gibiydi. Olan biteni umursamayan sarhoş camdan dışarı bakıyordu. Bu görüşmenin bir parçası olmadığını bilen kızı ise yine de ona sevgi dolu gözlerle bakıyordu. En genç çocuğu da gene neşeli gözlerle ona bakıyordu.

“Kendrik, seni her zaman öz oğlum gibi görmüşümdür. Ancak krallık kanunları tahtı sana devretmemi engelliyor.”

Başını öne eğen Kendrik, “Baba, senden böyle bir beklentim zaten yok. Ben kendi payıma düşenden memnunum. Lütfen bu durumun seni üzmesine izin verme.”

Çocuğun bu samimi cevabından acı duyan MacGil onu varis atayabilmeyi hiç olmadığı kadar çok istedi.

“Geriye dördünüz kalıyor. Reece, sen harika bir genç adamsın, belki de gördüklerim arasında en iyisin. Ancak taht içinde henüz çok gençsin.”

Kafasını hafifçe önce eğen Reece, “Farkındayım, baba.” dedi.

“Godfrey sen üç meşru oğlumdan birisin. Ancak tüm gününü meyhanelerde pislik için geçiriyorsun. Akla gelebilecek her türlü fırsat önüne konduğu halde, sen bunların hepsini elinin tersiyle ittin. Eğer bu hayatta yaşadığım büyük bir hayal kırıklığı varsa, o da sensindir.”

Suratını ekşiten Godfrey huzursuzca kıpırdandı.

“O halde buradaki işim bittiğine göre artık meyhanelere geri dönebilirim sanırım?” Hızlı ve saygısızca bir reveransın ardından yalpalayarak odadan dışarı çıkmak için arkasını döndü.”

MacGil, “Yerine geri dön!” diye bağırdı. “DERHAL!”

İstifini bozmayan Godfrey meşe kapıya doğru ilerledi ve onu açtı. İki muhafız kapıda bekliyordu. MacGil'in öfke dolu bakışlarını gören muhafızlar ne yapmaları gerektiğini anlamaya çalışıyorlardı. Fakat çabuk davranan Godfrey hızla koridora çıktı.

MacGil, “Onu göz altın alın!” diye adamlara selendi. “Ve Kraliçe’den uzak tutun. Kızının evleneceği günde oğullarından birini bu halde görmesini istemiyorum.”

“Emredersiniz lordum” diyen muhafızlar kapıyı kapattıktan sonra Godfrey’in peşine takıldılar.

MacGil sakinleşmeye çalışıyordu. Böylesi bir çocuğu hak etmek için ne yaptığını belki bininci kere düşünmeye başladı. Bakışlarını geride kalanlara çevirdi. Sessizlik içinde onu bekliyorlardı. MacGil derin bir nefes alarak konuya odaklanmaya çalıştı.

“Geriye sadece ikiniz kaldı” diyerek sözlerine devam etti. “Ve ben seçimimi yaptım.”

MacGil kızına döndü.

“Varisim sen olacaksın, Gwendolyn.”

Odada herkes nefeslerini tuttu; başta Gwendolyn olmak üzere çocukların hepsi şaşkına dönmüştü.

“Doğru mu duydum baba?” diye sordu Gareth. “Gwendolyn mi dedin?”

Gwendolyn, “Baba beni çok gururlandırdınız” dedi. “Ancak bunu kabul edemem. Ben bir kadınam.”

“Doğru, şimdiye kadar MacGil’lerden hiçbir kadın tahta oturmadı. Ancak artık bu adeti değiştirmenin vakti geldi diye düşünüyorum. Sen tanıdığım genç kadınlar arasında en düzgünü ve vicdanlısısın. Henüz genç olabilirsin, ancak Tanrı yardımcım olsun ki henüz ölmek gibi bir niyetim yok. Tahta geçeceğin zaman geldiğinde, krallığı yönetecek bilgeliğe ulaşmak olacaksın.”

Suratının rengi solmuş olan Gareth bağırdı, “Fakat baba! En büyük meşru çocuğun benim. MacGil’lerin tarihinde tahta her zaman en büyük çocuk geçmiştir!”

“Kral benim!” diye cevapladı MacGil sert bir ifadeyle. “Ve geleneği ben beliririm.”

Gareth, yalvaran bir sesle, “Fakat bu *adil* değil” dedi. “Kral olması gereken bendim, kız kardeşim değil! Bir kadın hiç değil!”

Öfkeden titreyen MacGil, “Diline hakim olan evlat!” diye bağırdı. “Ne hakla benim hükmümü sorgularsın?”

“Bir kadın için es mi geçiliyorum? Beni bu kadar küçük mü görüyorsun?”

“Kararımı verdim” dedi MacGil. “Buna saygı gösterecek ve boyun eğeceksin, tıpkı tüm tebaamın yapacağı gibi. Şimdi beni yalnız bırakın.”

Hızlı bir reveranstan sonra hepsi odadan çıktı. Gareth hariç. Kendini odadan çıkmaya ikna edemiyordu. Dönüp, babasına doğru baktı.

MacGil oğlunun suratındaki hayal kırıklığını görebiliyordu. Bugün tahtın bir sonraki varisi seçilmeyi beklediği çok açıktı. Bunu tüm varlığıyla istiyor olduğu da ortadaydı. İşte MacGil’de bu yüzden ona krallığı teslim etek istemiyordu.

“Benden neden nefret ediyorsun baba?” diye sordu.

“Senden nefret ettiğim yok. Sadece krallığımı yönetmeye uygun değilsin.”

Gareth sebebini öğrenmekte ısrarlıydı. “Peki neden?”

“Çünkü senin kusurun tam da krallığı bu kadar çok istiyor olmanda.”

Gareth’in suratı koyu bir kırmızıya döndü. MacGil ona gerçek doğasını hatırlatmış olmalıydı. Çocuğunun nefret dolu gözleri gibisini daha önceden hiç görmemişti.

Başka bir şey demeyen Gareth kapıyı ardından çarparak odayı terk etti.

Çarpan kapının yankısı Macgil’i ürpertti. Oğlunun gözlerindeki nefret düşmanlarında bile yoktu. O an aklına Argon’un dedikleri geldi. Tehlikenin sandığından daha yakın olmasıyla alakalı sözleri.

Gerçekten bu kadar yakın olabilir miydi?

5

Thor arenanın ortasında tüm gücüyle koşuyordu. Peşindeki muhafızlar ona yetişmek üzereydiler. Adamlar Thor'un ardından küfürler savuruyorlardı. Tam karşısındaki yeni adayların kimi kılıçlarla idman yaparken kimileri de cirit atıyorlardı. Adayların hepsi işlerini bilir gözüktüyorlardı. Aralarındaki rekabet epey zorlu geçeceğe benziyordu.

Adayların arasındaki Gümüşler'den bazıları uzaktan antrenman yapan adayları izleyerek kimin burada kalıp kimin eve gideceğine dair değerlendirmeler yapıyorlardı.

Thor kendini bu adamlara kanıtlamak zorunda olduğunu biliyordu. Muhafızlar birazdan tepesine bineceklerdi. İşte tam o zaman marifetlerini göstermesi gerekekti. Fakat nasıl? Hızını kesmeden ilerlerken kafası bunla meşguldü.

Sahadaki diğerleri de durumu fark etmeye başladı. İdmanı yarıda kesen adaylardan bazıları ile şövalyelerin bir kısmı başlarını Thor'dan yana çevirdiler. Thor tüm bakışları üzerinde hissediyordu. Sahanın ortasından peşinde üç muhafızla beraber koşan bu çocuğun kim olduğunu merak etmiş olmalıydılar. Halbuki Thor onları etkilemek isterken aklından geçen bu değildi. Tüm hayatı boyunca katılmayı istediği Lejyon'un karşısına bu şekilde çıkmak istemezdi.

Ne yapacağını düşünen Thor'un adına başka birisi çoktan karar vermişti halbuki. Adaylar arasından iri bir çocuk diğerlerini etkilemek için Thor'u durdurmaya karar vermişti. Neredeyse Thor'dan iki kat büyük olan bu çocuk Thor'un koşu yoluna doğru tahta kılıcını indirdi. Thor, kendisini yere yapıştırıp, herkesin önünde aptal durumuna düşürmek isteyen çocuğun epey kararlı olduğunu bakışlarından anladı.

Thor öfkelenmişti. Bu çocukla hiçbir sorunu olmamasına rağmen onun kendisini durdurmasına razı olamazdı.

Çocuğa iyice yaklaşan Thor bu oğlanın boyutları karşısında iyice hayrete düştü. Alnı gür siyah saçlarla örtülü olan çocuğun çenesi kadar büyük bir çeneyi ilk defa görüyordu. Onu atlatılabileceğinden şüphe duymaya başladı.

Tahta kılıcıyla üstüne gelmeye başlayan çocuğa karşı hızla bir önlem almalıydı. Yoksa ayaklarının yerden kesilmesi an meseleseydi.

Thor kendini içgüdülerine bıraktı. Sapanını çektiği gibi çocuğun eline doğru bir taş fırlattı. Kılıcını indirmeye hazırlanan çocuk acıyla kıvranarak, tahta aleti elinden düşürdü.

Hiç vakit kaybetmeyen Thor zıplayarak iki ayağıyla beraber çocuğun göğsüne doğru tekme attı. Ancak bu iri yapılı çocuğa vurmanın bir meşe ağacına vurmaktan farkı yoktu. Thor neredeyse yerinden bile oynamayan çocuğun ayaklarının dibine düştü. İşte bu hiç iyi olmadı, dedi Thor içinden.

Ayağa kalkmaya çalışan Thor'u çocuk sırtından yakaladığı gibi toprağın üzerine fırlattı. Hızla etraflarına toplanan çocuklar alkış tutmaya başladılar. Küçük düştüğünü anlayan Thor'un suratı kızardı.

Çocuk çok hızlıydı. Thor daha kendini toparlayamadan üzerine çıkıp, onu yere mıhladı. Birden güçleş karşılmasına dönen kavgada Thor'un bu ağırlıktaki birine karşı pek bir şansı yoktu.

Kana susayan diğer adaylar tezahüratlar atmaya başlamıştı. Öfkeli gözlerle ona bakan üstündeki çocuk baş parmaklarını Thor'un gözlerine doğru indiriyordu. Bu Lejyon adayı Thor'un sahiden de canını yakma niyetindeydi. Bunu yaparak diğerlerinin gözünü korkutmayı sahiden de bu kadar çok mu istiyordu?

Thor'un son anda kendini çekmesiyle çocuğun parmakları toprağa saplandı. Bundan faydalanan Thor kendini yana yuvarlayarak çocuğun altından kurtuldu.

İkisi de ayağa kalkıp yüzleşti. Thor üzerine koşarak bir yumruk sallayan çocuktan yana atlayarak kurtuldu. Eğer bu darbeyi almış olsa büyük ihtimalle çenesi kırılacaktı. Thor çocuğun midesine hızla bir yumruk indirse de çocuk bunu hissetmemiş gibiydi.

Thor daha yerinden kıpırdayamadan iri yarı çocuğun dirseği suratıyla buluştu. Darbenin etkisiyle arkaya savrulan Thor'un suratına sanki bir çekiç inmişti.

Halen yalpalayarak soluklanmaya çalışan Thor'un göğsüne güçlü bir tekme darbesi indi. Geriye doğru uçan Thor yere yapıştı. Bunu gören diğer adaylardan sevinç çığlıkları yükseldi.

Başı dönen Thor henüz toparlanamadan bu seferde suratına güçlü bir yumruk yiyerek dümdüz yere serildi. Suratındaki şişkinliği ve burnundan sızan kanı hisseden Thor acıyla inledi. Arkadaşları arasına dönen iri yarı çocuğun çoktan tebrikleri toplamaya başladığı gördü.

Thor pes etmek istiyordu. Böylesi iri biriyle dövüşmenin bir manası yoktu. Hem bünyesinin daha fazla darbeye dayanamayacağını düşünüyordu. Ancak içinde bir ses yılmaması gerektiğini söylüyordu. Kaybeden o olmamalıydı. Hele ki etkilemek istediği bu insanların önündeyken.

Pes etme. Ayağa kalk. KALK!

Nasıl olduğunu bilmediği bir şekilde gücünü tekrar kazandı; acılar içinde zor da olsa elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, ardından yavaşça ayakları üzerine kalktı. Şişmiş gözü ve kan içindeki suratıyla çocuğun karşısına dikildi. Ne etrafı düzgün görebiliyor ne de sağlıklı şekilde nefes alabiliyordu, buna rağmen yumruklarını kaldırdı.

Thor'un ayağa kalktığına inanamayan çocuk kaşlarını çatarak ona baktı. Tehditkar bir şekilde "Kalkmamalıydın, çocuk" dedi ve Thor'un üzerine yürümeye başladı.

"YETER!" diye bağırان bir ses duyuldu. "Elden, geri çekil!"

Birden ortaya çıkan şövalye aralarına girerek avucunu Elden'in göğsüne koyarak ilerlemesini engelledi. Kalabalık sessizliğe büründü. Thor bunun saygı gösterilmesi gereken biri olduğunu o an anladı.

Adamın görünüşü Thor'u epey etkiledi; uzun boylu, geniş omuzları olan yirmili yaşlardaki bu şövalye bakımlı kahverengi saçlara sahipti. Thor anında bu adamdan hoşlanmıştı. Gümüşten yapılmış birinci sınıf zırhı parlıyordu ve üzeri hanedanlığa ait işaretlerle doluydu; MacGil ailesine ait kartal arması. Thor ağzının kuruduğunu hissetti; şu an kraliyet ailesine mensup birinin yanındaydı.

Şövalye Thor'a, "Açıklaman nedir evlat?" dedi. "Arenamıza davet edilmediğin halde burada işin ne?"

Thor daha cümlesini toparlayamadan peşindeki üç muhafız olay yerine geldi. Liderleri olan muhafız zar zor soluklanarak parmağıyla Thor'u gösterdi.

"Emrimize karşı geldi!" diye bağırdı. "Zincirleri takıp, onu zindanlara götüreceğim!"

Thor, "Ben yanlış hiçbir şey yapmadım" diyerek karşı çıktı.

"Öyle miymiş?" diye bağırان muhafız devam etti, "Kral'ın mülküne izinsiz girmek hiçbir şey yapmamak mı demek sence?"

Thor, "Tek istediğim bir şans!" diye bağırdı hanedanlık mensubu şövalyeye yalvararak. "Tek istediğim Lejyon'a katılabilmek!"

Sert bir ses, "Burası sadece seçilenlere ayrılmıştır evlat" dedi.

6

Ellili yaşlarında, kel kafalı, kısa sakallı ve burnunun üzerinde derin bir yara izi olan irice bir savaşçıydı bu sesin sahibi. Tüm hayatını savaşarak geçirmiş gibi duran bu adamın zırhındaki semboller ve göğsündeki altın rozet, onun bir general olabileceğini söylüyordu. Karşısında bir General olabileceğini anlayan Thor heyecanlandı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.